

Moderne Kerkbouw. — Wat zijn „Comfortabele” Automobielen? — Het nieuwe Paleis voor den Volkenbond. — Noorwegen. — Amsterdam in den Winter. — „De Koninklijke Weg”. — De Kampioen schoonrijder van Noord-Holland.

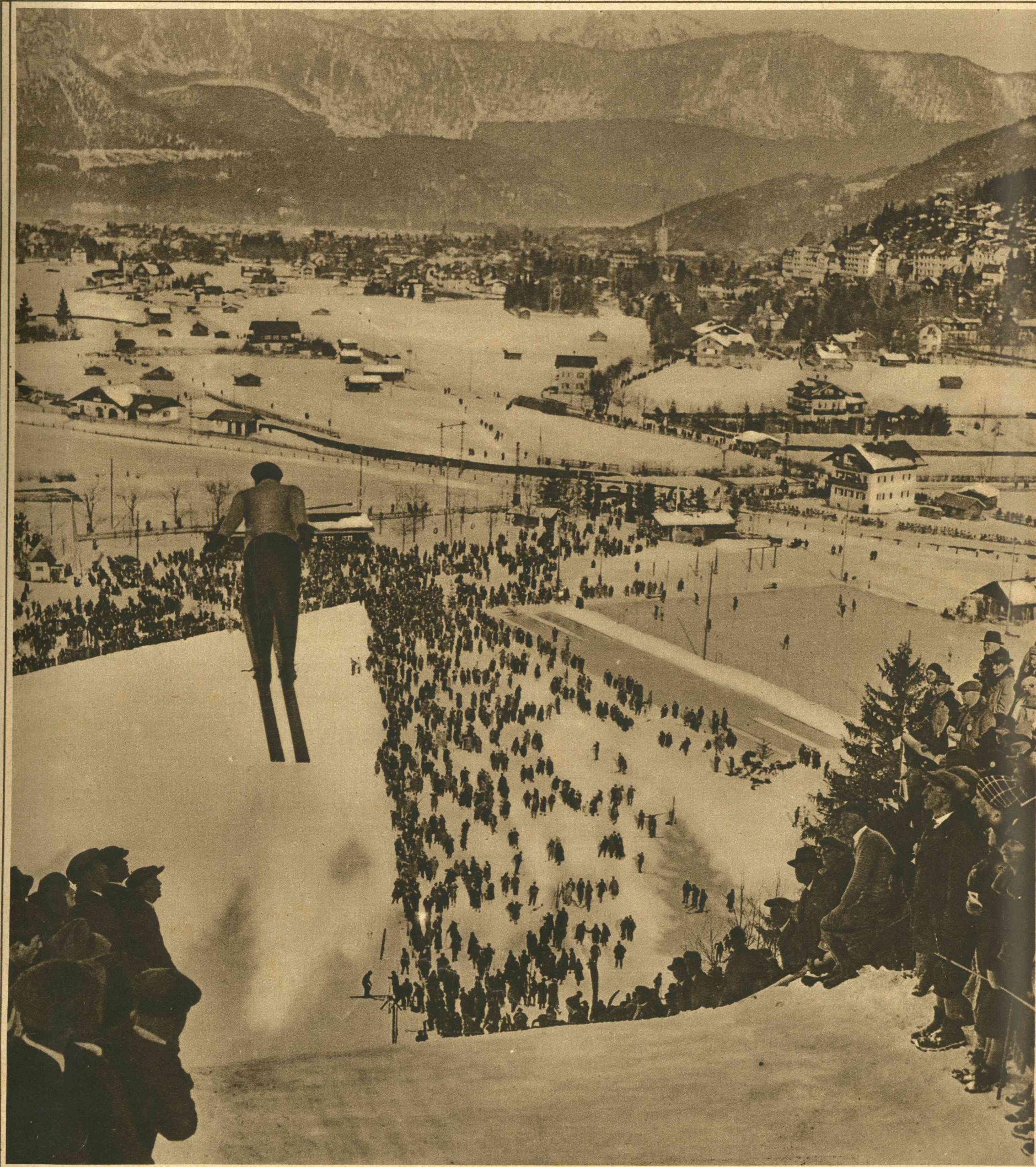
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 27 (I) 15DE JAARGANG
4 Jan. 1928

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

WINTERSPORT IN HET HOOGBERGTE

De hoogte, van waaraf de ski-looper van deze buitengewoon fraaie foto zijn sprong neemt, kan men zich het best indenken, indien men de grootte der belangstellend toeziende personen op den voorgrond vergelijkt met die van de toeschouwers beneden op het terrein. Dat men geen beginnening moet zijn, om een dergelijken sprong goed uit te voeren, zullen zij, die al eens ski's onder de voeten hebben gehad, het best beseffen!

DE FORD-AUTO

Als er in het dorp één op den penning was, dan was het Beundels, de heereboer. En als er één van de zottigheid niet goed wist wat hij bedenken zou, dan was het dezelfde Beundels. Hij zou de gekste dingen hebben uitgevoerd om er geld mee te verdienen en tevens om er door in de kijkerd te lopen, zoodat de dorpsgenooten zeiden: „Laat dien Beundels maar betijen. Dat is een gewiekste." Maar dat de verstandigsten onder hen hem voor den mal hielden in het geheim, en dat zeker ook in het openbaar zouden doen als ze maar gedurfd hadden, daar was geen twijfel aan.

Dezen keer had hij al iets heel buitenissigs uitgedacht, iets waardoor hij meer dan ooit op de tong kwam, en waarmee hij tegelijk ook een paar aardige stuivers zou opstrijken. Hij had in de stad een séance van een bekenden telepaath bijgewoond, zich daarbij als sujet aangeboden, en de met hem genomen proeven waren zoo goed geslaagd, dat de telepaath hem verklaard had, dat hij, Beundels, het ook een aardig eind in dat vak zou sturen, als hij zich er op toelegde. En verwaand genoeg om te denken, dat hij over een ongewone wilskracht beschikte, bovendien brutaal als de beul, en meenend, dat hij de boeren van het dorp alles op den mouw spelden kon wat hij verkoos, liet hij op een goeien dag aankondigen, dat hij een telepathische séance geven zou in het zaaltje van Café Blanken, de eenige herberg van het plaatsje.

Dat bericht had heel wat stof in het dorp doen opwaaien. Sommigen hadden het een schandaal gevonden, dat een man van zijn leeftijd zich nog zoo aanstelde, anderen hadden zich op voorhand er al dol mee vermaakt, maar allen hadden zich voorgenomen er heen te gaan, in de hoop, dat het een sof van je welste worden zou, en de verwaande, gierige boer zich er door en door blameeren zou.

Op het aangekondigde uur was het zaaltje dan ook tjokvol. Bij zijn verschijnen op het podium werd de nieuwbakken telepaath door het publiek met een gemompel van wantrouwen ontvangen. De man, in zijn Zondagsche zwartlaken pak gestoken en met een plechtige witte das aan, begon een soort van uitlegging van zijn kunst te geven, waarvan geen der aanwezigen ook maar een jota snapte, om daarna tot een serie van 'experimenten' over te gaan. Hij verzocht daartoe uit het geacht publiek een tweetal personen op het tooneel te verschijnen. Na veel gegichel en geaarzel hadden zich twee mannen aangeboden. Ze werden door den telepaath uitgenoodigd, goed zichtbaar voor de toeschouwers op twee stoelen naast elkaar te gaan zitten, waarna hij begon met een reeks van zonderlinge handgrepen en gebaren, onver-

staanbare uitroepen en kwierse sprongen hen in slaap te maken. Ze gaven echter geen blijk van eenige slaapzucht, bleven met domme lachende boeregezichten en wijdopen oogen hem aankijken en deden zoo door en door klaarwakker, dat de experimentator hen ten slotte maar weer wegstuurde, met de woorden tot het publiek: „Dezen kan ik niet gebruiken. Het benne geen goeie mediumme. Ik mot fijner besnaarde geesten hebben."

Na nog langer weifelen beklommen twee andere mannen het tooneel. Ze werden evenals de vorigen op stoelen geplant, en met zoo mogelijk nog maller grimassen dan daareven

De slapers haalden nu tegelijk op, en dat met zoo'n vaart, dat het niet veel scheelde of ze tuimelden achterover van hun stoel, wat hen en het publiek in een onbedaarlijk gelach uitbarsten deed. Vertoord wendde de telepaath zich tot hen, en joeg hen op hun beurt van het tooneel af met de woorden: „Alla, ezelsveulens! Jullie benne ook al geen goeie mediumme. Jullie slapen niet vast genoeg." En grinnkend daalden ook deze twee onwaardigen te midden van het gichelend auditorium in de zaal af.

Met een lach als een boer, die kiespijn heeft, deelde Beundels nu mede, dat hij, hij mocht dan nog niet lang bij het

vak zijn, zich om den dood niet in het ootje liet nemen, . . . als ze het zoo maakten, dat hij de séance moest opheffen, dan dacht geen haar op zijn hoofd er aan, hun hun centen aan de deur terug te geven. En ze moesten ook vast niet denken, dat het hem geen inspanning kostte; hij had geen drogen draad aan zijn lijf. . . . En hij zou het nog een keer probeeren, maar niet meer met zulke zwamneuzen zonder kraak of smaak als die twee van daareven. . . . Voor het nu beoogde experiment had hij een degelijk en ernstig man noodig. . . . Alla, wie had er voldoende fedusie in de telepathische wetenschap om zich als sujet bij een ernstig experiment aan te bieden? . . .

Er had onder die woorden groote stilte in de zaal geheerscht. Nu hij uitgesproken had, begon het gemompel, en als wilden de aanwezigen door een vertoon van eenigen meerderen ernst Beundels er van weerhouden, aan zijn bedreiging, er mee uit te scheiden, gevolg te geven, spoorden ze elkaar nu aan, zich voor de nieuwe proefneming beschik-

baar te stellen. Maar zonder resultaat. Niemand meldde zich aan. Toen de algemeene besluiteloosheid pijnlijk begon te worden, stond er echter iemand op, en wandelde onder het handgeklap der anderen naar het tooneel. Het was Kluf, een kleine, dikke boer van meer dan middelbaren leeftijd, met een zonderling sluw gezicht. De experimentator ontving hem met eenige strengheid, en noodigde hem uit, op een stoel plaats te nemen. De dikke boer ging zitten. En Beundels begon met hem over den kogelronden schedel te strijken en allerlei wonderlijke zwaaien met de armen rond hem te maken. Na eenige minuten bleek de kerel ingeslapen, en Beundels, in zijn sas met dit voorloopige succes, beval hem kort en nadrukkelijk: „Je zit nu aan het stuur van je Ford, en je gaat rijden. Een, twee, drie. Vooruit!"

Het publiek barstte nu eensklaps in een lachsalvo uit, want het was bekend, dat Kluf een auto-maniak was, die het altijd over records-verbeteren, en lappen en maximumsnelheid en dergelijke had. Maar het lachen steeg tot een orkaan, toen de man in de houding van een auto-racer achter zijn stuur ging zitten, de handen om een volant geklemd, dat er niet was, met de voeten om beurten drukkend op rem en gaspedaal, die niet te bekenen waren, en onafgebroken een wild getoeter met den mond nabootste.

„Harder, harder," hitste de telepaath hem nog voort-

Wintergezicht. — Naar de schilderij van A. G. Dissevelt.

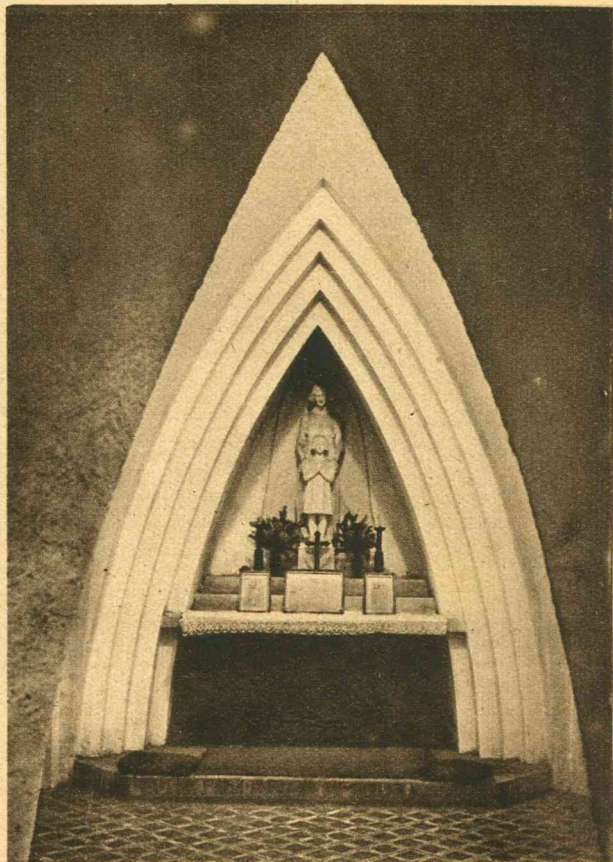
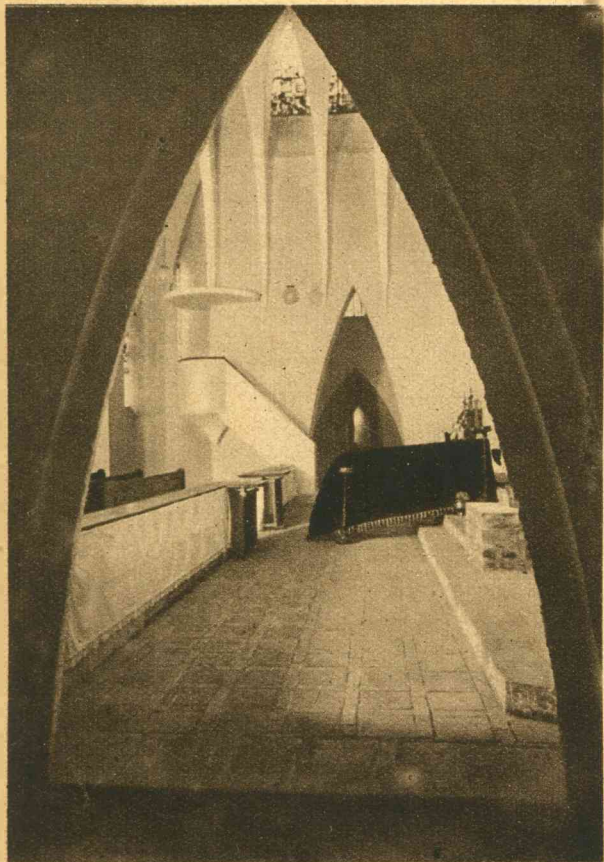
probeerde Beundels hen in slaap te maken. Het lukte al evenmin. Maar terwijl de telepaath zich een oogenblik omdraaide, gaven de fijnbesnaarde geesten mekaar een knipoog, en zie, nauwelijks had deze opnieuw de handen op hun hoofden gelegd, of beiden snurkten als ossen. Met een blik vol trots wendde de telepaath zich nu tot de toeschouwers, die hun lachen niet houden konden, maar uit vrees voor den invloedrijken boer, die een vrind van den burgemeester was en hen leelijk dwars zitten zou als ze hem tegen zich hadden, zich nog inhielden.

„Zoo, mensen," sprak Beundels nu op nadrukkelijken toon tot de slapers, „nu moeten jullie gaan visschen. Je zit aan den slootkant en je hebt een hengel in je hand." En waarlijk, de slapers namen de houding van hengelaars aan. Maar ophalen. . . . daar kwam maar niets van. Toen dit Beundels begon te vervelen, beval hij hun op verwaanden toon: „Nou, vang dan. Er zit hier visch genoeg. Als je maar ophaalt."

Moderne Kerkbouw.

Hierbij treffen onze lezers een drietal interieurs aan van de nieuwe Katholieke Kerk in Neu-Ulm (D.), die gebouwd is onder architectuur van Prof. Böhn. den leider der afdeeling voor religieuze kunst aan de Kölner Werkschulen. Links een hoekje van de kerk met den preekstoel. Hierboven de doopkapel. Rechts: Een altaar in een der zijkapellen.

durend aan, en woester werden de bewegingen van den bestuurder, luider en wilder de toetergeluiden. Het publiek gierde.

„Nog harder, nog harder,” zette Beundels, in koortsachtige opwinding vanwege zijn succes, hem nog maar aldoor aan, en nog wilder draaiden de handen, traptten de voeten en toeterde de mond van den dikken Kluf.

De menschen gilden, bulkten van de pret. Eindelijk leek Beundels het welletjes te vinden. Hij begon met zijn sujet voorzichtig tot de werkelijkheid terug te roepen. Na veel moeite gelukte hem dit; de kleine boer hield op met zijn wilde gebaren, maar één ding hield nog altijd maar niet op: het toeteren. Herhaalde en krampachtige bewegingen van Beundels om een eind aan deze geluiden te maken, baatten niet, en de telepaath, meer en meer bevreesd voor de krachten, welke hij had ontketend en waarop hij nu geen vat meer had, liep radeloos over het tooneel heen en weer. Het publiek kreeg er echter maar niet genoeg van, en brulde nog maar steeds van het lachen.

„O, hemel,” jammerde Beundels nu handenwringend, „mijn wilskracht is te sterk; hij kan niet meer uitscheiden.”

Het was nu in een catastrofe ontaard. Klufs vrouw was radeloos het tooneel opgerend, en bezwoer haar echtgenoot toch met dat toeteren op te houden, maar ze had dit even goed aan een electrischen brulboei kunnen verzoeken. Onveranderlijk bleef het ijselijk Toet-toet uit de gespitsde lippen van den boer weerklinken. Het publiek was opgerezen en liep wild dooreen, drong naar het tooneel, gedreven door den angst, dat hier iets bovennatuurlijks gebeurd was. Het schandaal was volkomen. Rampzalig te moede om het onheil, dat hij met zijn experimenten had aangericht, en verlangend, met zijn slachtoffer althans de aldoor nerveuzer gierende en schreeuwende menigte te ontvluchten, liet Beundels in zijn eigen mooien tentwagen door zijn koetsier den toeterenden bezetene met zijn vrouw naar de echtelijke woning rijden.

Toen hij na een halfuur vol wanhoop eindelijk voldoende moed verzameld had om daar eens te gaan kijken, vond hij den kerel nog steeds toeterend uit alle macht, ja, het leek wel of hij bij de aankomst van zijn plager onder den invloed van diens wilskracht nog erger en erger zijn afgrijselijke geluiden maakte.

Als een gebroken man viel Beundels op een stoel neer. Hij was ten einde raad. En toen de vrouw van den toeteraar een schrikkelijke philippica tegen hem afstak, was de schuldige zoo week als was. Berouwvol beloofde hij goed te maken, wat hij tegen den armen, ongelukkigen Kluf misdreven had, en toen de vrouw hem jammerend toeschreeuwde, dat een toete-

Tacoma in den Staat Washington (U.S.A.)

behoort tot de fraaiste steden van de Unie. Als uitvoerhaven van een rijk landbouwgebied, breidt de stad zich voortdurend uit. Men vindt er talrijke parken, voor welker aanleg men somtijds gebruik kon maken van de bestaande bosschen sequoia's, een soort reuzeboomen, die duizenden jaren oud kunnen worden. Onze foto werd in het schitterende Wright Park genomen.

rende man het brood niet meer voor haar verdienen kon, en ze schadevergoeding eischte, opende hij de onderhandelingen met haar over de vereischte som. En wel groot moet zijn vrees geweest zijn, want zoo gierig als hij dan was, hij verliet de nederige woning niet, alvorens een bedrag van tweeduizend gulden in haar handen te hebben achtergelaten.

Om zijn zenuwgestel, dat een gevoeligen knak gekregen had, wat te kalmeeren, verliet Beundels het dorp voor een week. Zijn benauwdheid over het lot van Kluf verliet hem intusschen geen oogenblik; hij had geen rust of duur, en, zooals een misdadiger naar de plaats van zijn misdaad getrokken wordt, zoo werd hij getrokken, met onweerstaanbare kracht, naar de plek, waar hij zijn wanbedrijf gepleegd had. Voor het eind der week stapte hij het dorp alweer in en wandelde naar de woning van zijn ellendig slachtoffer. Reeds op het pleintje, dat in de buurt van Klufs huis was, sloeg de schrik hem om het hart, want daar hoorde hij reeds van verre het luid en aanhoudend getoeter. „Ongeneeslijk,” kreunde hij, terwijl het angstzweet op zijn voorhoofd parelde. Maar wie beschrijft zijn verrassing en blijdschap, toen hij bemerkte, dat het getoeter afkomstig was van een Ford-auto, die uit de richting van Klufs huis plotseling kwam opdoemen, en waarin de kerngezonde, dol verheugde en trotsche Kluf zelf gezeten was.

En de oplossing van dit raadsel? Wel, de slimme Kluf had kans gezien, ten koste van den gierigen, dwazen Beundels zijn levensdroom te verwezenlijken. Voor de onrechtmatig verkregen schadevergoeding had hij zich een Ford-auto aangeschaft.

M. PEEREBOOM

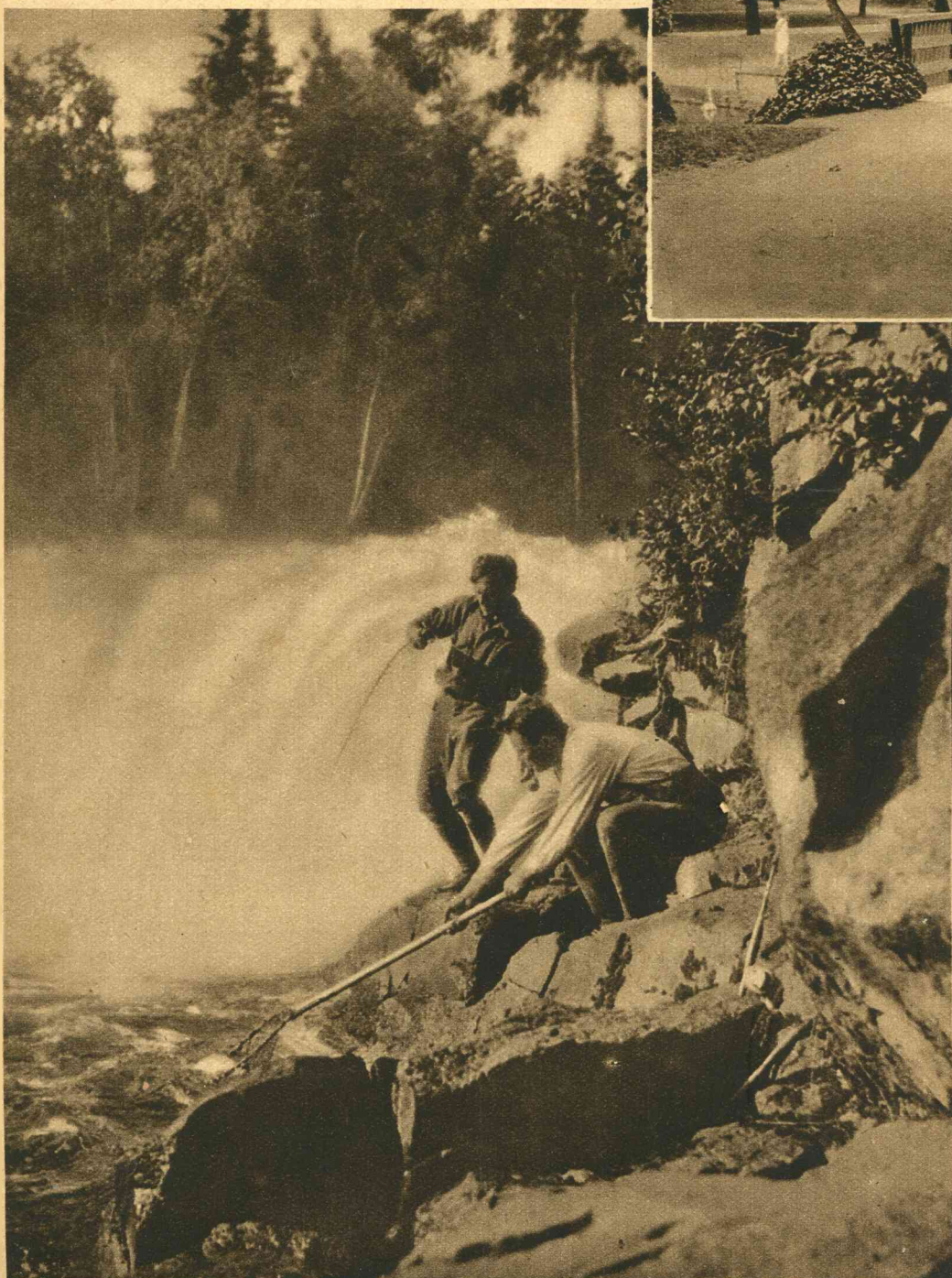

Foto Can. Pac. Ry.

Visschen in een stroomversnelling van een rivier in Westelijk Canada.

Van ons Boekenplankje.

Prof. dr. P. J. Blok, *Geschiedenis van het Nederlandsche Volk*. 3e geheel herziene en vermeerderde druk. Compleet in 4 deelen. Dit werk werd door den auteur geheel herzien en naar de nieuwste bronnen bijgewerkt. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Prof. dr. H. Brugmans en Prof. dr. G. W. Kernkamp, *Algemeene Geschiedenis*. Het laatste, vierde, deel van dit standaardwerk is thans verschenen. Het is tot op den huidigen dag bijgewerkt. Als gratis premie op deze uitgave, die in geen enkele boekenverzameling van eenige betekenis ontbreken mag, ontvangt iedere koper een fraaien historischen atlas. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

De voorzijde, die duidelijk den zeshoekigen vorm van het koetswerk toont met de grootste breedte ter hoogte van de schouders.

Comfort ontstaat door evenwicht . . .
„Dat is nog al begrijpelijk,” hoor ik al direct hierop antwoorden. „Comfortabele automobielen zijn wagens, waarin je lekker zit!”

Inderdaad bevat deze eenigszins primitieve definitie veel waarheid. Maar aan den anderen kant, al blijven we bij deze vrij simpele voorstelling van zaken, blijkt er nog zooveel verschil te zijn tusschen wat verschillende mensen als „lekker of prettig zitten” wenschen te beschouwen, dat dit alleen al een voldoende reden zou zijn om dit onderwerp van dichterbij te bezien.

Bovendien zijn de redenen, waardoor een automobiel „prettig zit”, vele en deze redenen zijn bijna nog belangrijker dan dat prettige zitten zelf. Omdat ze voortvloeien uit den bouw van den wagen, die, behalve dat prettige zitten, nog vele andere gevolgen oplevert, welke floor den leek, vooral in het begin, wellicht minder worden opgemerkt, maar daarom toch niet van minder waarde zijn voor een goed gebruik.

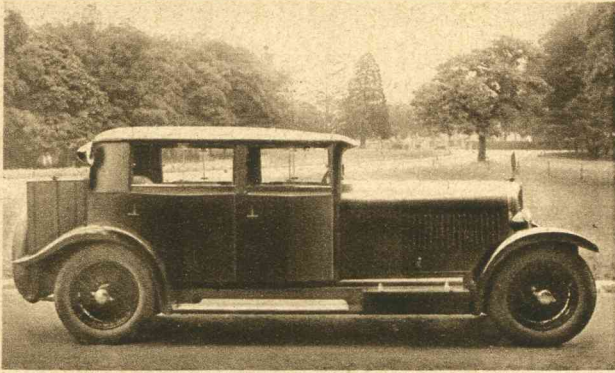
Het is, meen ik, een negervorst ergens uit Midden-Afrika geweest die eenigen tijd geleden in Engeland een automobiel bestelde. Dit is nu niet zoo belangrijk, want vooral in Engeland, dat voor zijne koloniën in deze richting tal van relaties heeft, is de automobiel als export-artikel voor vorsten bijzonder in tel . . . Al de Indische potentaten hebben hunne Rolls-Royce's, sommigen zelfs verscheidene wagens. En er zijn erbij, die ware kostbaarheden op dit gebied bezitten, welke zelfs de deftigste Europeaan zich niet zou aanschaffen. In zooverre was dus de bestelling van dezen negervorst niet zoo bijzonder opvallend. Maar wat wel opvallend is, is, dat hij als voorwaarde gesteld had, dat hij zich in dezen wagen bijzonder gemakkelijk moest kunnen bewegen!

Nu dient een automobiel nergens minder voor, dan als ontvangsalon. Al zien we vaak onze mondaine schoonheden in het Bois de Boulogne te Parijs, in Hyde Park in Londen, of op de Promenade des Anglais te Nice, in haar wagen „ontvangen”, recipieeren, dan geschiedt dit toch gewoonlijk zoo voor het portier of rond de torpedo . . . Maar deze vorst wenschte, dat hij in den wagen, met zijn vorstelijke kroon op, staande zou kunnen worden vervoerd! . . . U ziet de verhevenheid, die daardoor op het chassis kwam. . . . We kunnen gerust aannemen, dat hier het uiterste gevraagd werd, waarop nog een ietwat behoorlijk transport mogelijk was . . . Groote snelheden zouden er echter met dezen wagen niet kunnen worden bereikt. Omdat, zooals ieder begrijpen zal, in bochten of bij uitwijken het geval gevaar zou loopen om te kieperen . . . of ten minste rare slingeren te maken. Immers, hoe hooger het zwaartepunt van den wagen komt te liggen, hoe minder vast de wagen op den weg ligt. Hij zal dus sneller reageren in bochten, of zelfs op den rechten weg, op wat deze weg aan weerstand zal opleveren, zooals kuilen, bulten, dwarse uithollingen, regengeulen, of wat dies meer zij . . .

Het gevolg daarvan zal zijn: stooten, of, bij breede veeren: wiegen. In bochten zal de wagen zich gemakkelijk op zij leggen, zoodat de passagier van de bank glijdt, of ten minste daartoe de aanstalten vertoont. En bij eenige snelheid, indien een plotselinge manoeuvre noodig wordt, bijv. uitwijken of stoppen, zal de wagen,

WAT ZIJN „COMFORTABELE” AUTOMOBIELEN?

DOOR TOM SCHILPEROORT

Een der wagens.

indien hij goed is uitgebalanceerd, evenwichtig gebouwd is, een veel hooger veiligheidszekerheid bieden, dan indien dit niet het geval is. Een wagen, die zijn passagiers bij eenige snelheid in een bocht tegen elkaar werpt, is — aangenomen, dat de bestuurder zijn werk goed doet — in negen van de tien gevallen slecht uitgebalanceerd. Waar momenteel nog echter zoo'n groot aantal wagens aan deze kwaal lijden, meent men te vaak, dat het zoo behoort. Niets is minder waar.

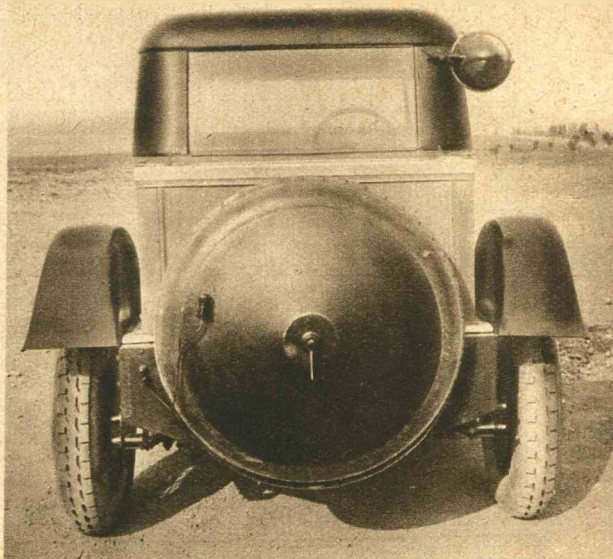
Het criterium van goed rijden voor een wagen is niet alleen het goede dragen der kussens bij kleine snelheden over vrij behoorlijke wegvlakken. Het is vooral het rustige zitten, met zoo min mogelijken weerstand voor de inzittenden, noch wat de op- en neergaande beweging betreft, noch wat de zijdelingsche aangaat. Het dood gewicht van den wagen, belasting inbegrepen moet een laag aangrijpingspunt hebben, dat zoo weinig mogelijk naar achteren wordt gebracht, doch evenmin te veel naar voren mag liggen. In het eerste geval, waarin de vracht te veel op de achterwielen drukt, is een overbelaste wagen voor de banden der achterwielen funest, en voor de veering niet minder onaangenaam en verkeerd. Maar erger nog wordt het, wanneer men het gewicht van den wagen te veel naar voren brengt, zooals men vaak ziet door bijvoorbeeld de reservewielen, ook bij een normaal gereden wagen, vooraan te brengen. Als regel kan worden aangenomen, dat de vaste belasting aan weerszijden van den wagen, zoo ver mogelijk van het middelpunt moet worden geplaatst, verdeeld in zoo gelijk mogelijke deelen. In dit geval zien we dus den motor en zijn organen vooraan, de bagage en reservewielen plus achterbrug achteraan. Natuurlijk dient dit te geschieden in behoorlijke mate. Want verlengt men onnoodig de bevrachting achter de achteras, dan spreekt het vanzelf, dat men op de stuurbeweging en op de geheele houding van den wagen onaangename en verkeerde reacties krijgt, en de wringing van het chassis bij bochten daardoor sterk vermeerderd. Indien echter de voorwielen te zwaar belast worden, en de wagen te sterk op de voorwielen gaat „leunen”, is het gevolg daarvan ten allen tijde: moeilijke en zware stuurbeweging, vooral op den duur, stootend rijden, en vandaar

Een interieur.

ook stootende reacties op veeren en banden, gauwer slippen, zwaarder trekken, en daarmee gepaard gaande overmatige slijtage, die niet te vermijden is.

Indien we dus de belasting van een wagen verdeelen in vaste en tijdelijke belasting, (tijdelijke belasting zijn natuurlijk de passagiers), dan dient deze laatste zijn plaats juist zoo dicht mogelijk bij het zwaartepunt te vinden, dus in het centrum van den wagen, en liefst tusschen de wielen. Indien men zich de moeite getroosten wil, eens op te letten, zal men zien, hoe weinig daar aan de hand wordt gehouden. Dat, vooral bij Amerikaansche wagens, de passagiers gezeten zijn bovenop de achteras, waardoor deze natuurlijk, indien daarbij later nog bagage en reservewielen komen, te veel naar achteren komen te liggen. Kwispelen is hiervan gemeenlijk het onvermijdelijk gevolg; nog versterkt door een in de meeste gevallen veel te hoog aangrijpingspunt van de zwaartekracht, of in gewoon Hollandsch: te hoogen chassisbouw, plus te hoogen koetswerkbouw. Bovenop de achteras is trouwens zoodat de onaangenaamste plaats om in een wagen te zitten, en daarom legt de Europeesche automobielbouw, en ook de koetswerkbouw zich er meer en meer op toe, de plaatsen van de passagiers dicht bij elkaar te brengen, liefst zonder daarbij den aangename zit te verminderen. Trouwens, wie eenmaal een wagen, gebouwd volgens deze principes, reed, zal gauw genoeg het verschil voelen. Het stil-

De achterzijde toont de breede achterraut en de in alle opzichten volkomen correcte wijze van opberging van bagage en banden.

liggen van den wagen, ook bij hogere snelheden, het onopgemerkt passeeren van alle wegoneffenheden en bochten, de glijdende gewaarwording, de rustige gang nemen alle zenuwvermoeienis van het rijden totaal weg. Pas dan bemerkt men, welke reactie nog van een passagier geveerd wordt, zelfs als deze meent aangenaam en „heerlijk” te rijden.

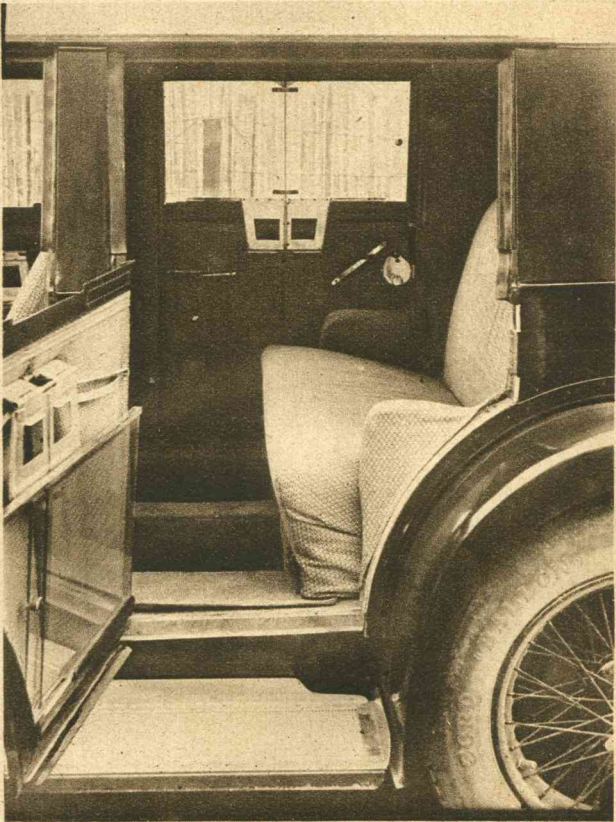
Het spreekt vanzelf, dat, indien de constructeur reeds bij het bouwen van zijn chassis met dergelijke mogelijkheden rekening houdt, het voor den koetswerkbouwer gemakkelijker is, er zich bij aan te passen. Maar ook deze laatste moet overtuigd zijn van den invloed van zijn werk op de geheele houding van den wagen en niet blindelings alleen afgaan, op wat „men” graag heeft. Want „men” houdt maar zelden rekening met de technische eischen van een wagen. Waarvan het gevolg is, dat zoovele „men's” allerlei gebreken ontdekken, die er in zeer vele gevallen niet aan zijn, en die „men” er op den langen duur in wist te stampen.

Op bijgaande afbeeldingen ziet men een wagen, welke niet alleen geheel naar de eischen van den bouw, maar ook naar die van het moderne comfort is ingericht. Deze foto's dank ik aan de Voisin-fabriek, die zoo vriendelijk is geweest ze mij voor Panorama af te staan.

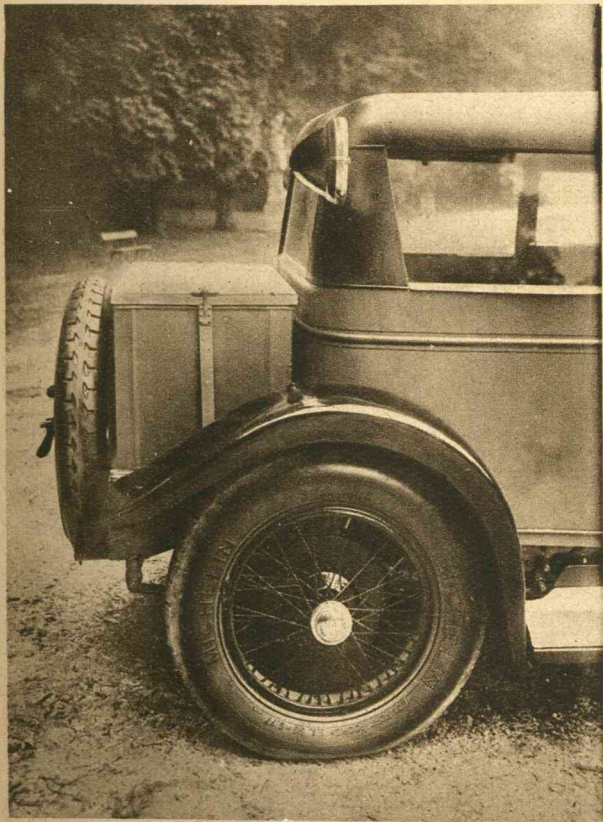
We zien hier op de verschillende afbeeldingen in de eerste plaats: den geheelen wagen, waarbij de koffers een vaste plaats gekregen hebben aan de achterzijde van den wagen, boven de achteras, met daarachter het reservewiel. Zooals men ziet, zijn de achterzittingen juist vóór de achteras gelegen. De zetels zijn diep en duidelijk is te onderscheiden, dat ondanks de lage verdieping, het interieur ruim is, en zelfs lange personen er een plaats in kunnen vinden, daar de vloer verlaagd is tusschen de langsliggers. Dit is een van de manieren, waarop momenteel vele koetswerkbouwers profijt weten te trekken van alle looze ruimte, welke het chassis biedt. Men vergeet toch vooral niet, dat iedere vierkante centimeter ongebruikte ruimte per kilometer afgelegde route geld kost! Om dezelfde reden, en mede, om in gesloten wagens het uitzicht naar boven te kunnen verbeteren, is de zeshoekige vorm, welke naar boven dus schuin toeloopt, gebruikt. Er zijn wagens waarop dit nog sterker wordt toegepast dan op den hier afgebeelden. De schuine stand van den bovenbouw werkt daartoe in sterke mate mee. Terwijl het logisch is, te bedenken, dat men in een wagen ter hoogte van het hoofd niet zooveel ruimte behoeft als ter hoogte van de schouders!

Verder lette men op de zeer breede ruiten rondom. Op de smalle hoeken na, is er overal uitzicht. De ruitjes kunnen door een bijzonder dispositief zijwaarts opengeschoven worden, en slaan, wil men met open wagen rijden, in hun geheel neer. Vooral bij het decapotele type is dit zeer te pas aangebracht. De zware portierconstructies worden daardoor vermeden, want het spreekt vanzelf, dat bij goede gewichtsverdeling ook een zoo laag mogelijk eigen gewicht van belang is. Voisin is hier in voorgegaan, en vindt in zijn streven, zooals ik reeds vroeger mededeelde, sterke navolging . . . Inderdaad, want ook hier is „the proof of the pudding in the eating!” . . .

Waarmee we tevens aan het dessert van dit artikel gekomen zijn.

Het binnenwerk, met de zetels voor de achteras gelegen en de verzinking van den vloer tusschen de chassisbalken.

Détails van de plaatsing van den koffer op een daarvoor speciaal op het chassis gebouwd platform boven de achteras.

DE DIEFSTAL

DOOR J. P. BALJÉ

De gasten van den rijken petroleumkoning Archibald Topwick waren allen zeer verslagen; zij stonden in gesticuleerende groepjes bijeen met witte, strakgetrokken gezichten en bespraken den brutalen roof. Ditmaal was Lady Hammersmith 't slachtoffer geworden: zonder dat zij wist, op welke wijze het gebeurd was, had men haar een diadeem van onschatbare waarde ontstolen. Zoodra zij haar verlies had bemerkt, had zij onder veel misbaar den gastheer hiervan in kennis gesteld. Deze had even fijntjes gelachen, en haar eenige geruststellende woorden ingefluisterd. Daarop had hij zich tot een heer in smoking gewend, die zich onmiddellijk zeer actief had betoond, en die nu juist met luider stemme verkondigd had, dat de dames en heeren gerust konden zijn, daar de vele diefstallen van den laatsten tijd aanleiding waren geweest voor de plaatselijke recherche, om uitgebreide maatregelen te treffen, de daders op het spoor te komen. Zoo was hedenavond het huis van Archibald Topwick door een cordon rechercheurs omgeven, zoodat geen muis het huis zou kunnen verlaten. Het sieraad kon dus onmogelijk door den dief of de dievegge worden meegenomen en moest terecht-komen.

Nauwelijks had hij uitgesproken, of een luid tumult aan de deur wekte ieders aandacht. Met een zegevierend lachje keek de man, die gesproken had, en die de bekende detective Henry Macauley bleek te zijn, naar het tooneeltje. Twee forsche kerels duwden hun als livreibediende gekleeden gevangene, die hevig tegenstribbelde, voort. Toen zij voor den detective stonden hielden zij halt.

„Deze kerel trachtte het huis te verlaten. Een reden daarvoor wilde hij niet opgeven.”

Henry Macauley's glimlach werd breder. Scherp observeerde hij den gevangene. „Precies”, meesmulde hij, „de reserve-bediende Smith! Ik had al zooiets verwacht. Als ik me niet heel sterk vergis, hebben we hier den internationalen misdadiger Jean Marret te pakken. Ik geloof, dat het ten slotte een heel eenvoudig zaakje zal worden. Fouilleer den kerel maar eens! Tien tegen één, dat het diadeem te voorschijn komt.”

Onmiddellijk schoten een paar andere mannetjes toe en begonnen den bediende te onderzoeken. Doch zonder succes! De man had niets in zijn zakken! Even kwam er een teleurgesteld trekje op Macauley's gezicht, dat echter direct weer verdween.

„Onderzoek het heele huis,” beval hij, „misschien heeft hij het ding ergens verstopt.”

Met man en macht begonnen de rechercheurs hun onder-

zoek, hierin bijgestaan door den gastheer. Maar ook dit bleef zonder het minste resultaat. Geërgerd beet de detective zich op de lippen.

„Dan vrees ik, dat de kerel handlangers heeft,” sprak hij zacht tot den heer Topwick. „Ik heb strenge instructies, we zullen alle aanwezigen moeten fouilleeren!” Het gezicht van den gastheer betrok.

„Is dat onvermijdelijk?” vroeg hij. Macauley knikte.

Onder hevige protesten van de aanwezigen begon de fouilleering. Macauley zelf leidde het onderzoek der heeren. Eenige vrouwelijke collega's, die eveneens aanwezig waren, belasten zich met dat der dames. En toen de laatste gast en de laatste bediende waren onderzocht, was men nog tot geen resultaat gekomen. *Het sieraad was en bleef weg!*

Diep in den nacht en met gemengde gevoelens namen de gasten afscheid van Archibald Topwick. Het allerlaatst vertrok Henry Macauley, die het grootste fiasco van zijn loopbaan had geleden....

Somber gestemd en diep in gedachten verzonken liep hij voort, toen hij plotseling werd opgeschrikt door een zachte meisjesstem:

„Het het spijt me zoo voor u, Mr. Macauley,” zei een trillend, lief stemmetje, en een zachte hand beroerde zijn arm. „Ik wou, dat ik u kon helpen.”

Even keek hij haar aan en herkende Ann Harris, het meisje, waarmede hij zich dien avond zeer had geoccupeerd, en die een warm snaartje in zijn hart had doen trillen. Verdrietig schudde hij het hoofd. Toen gebeurde er iets onverwachts. Hij voelde twee armen om zijn hals en een zacht mondje op zijn gelaat. Even bleven zij in deze omhelzing staan. „Laat je dit tot troost zijn,” hoorde hij haar lieve, innige stem. Toen liet ze hem los, en als verlegen snelde zij op haar gereedstaanden auto toe, waar zij vlug insprong, en toen de wagen wegreed, zag de verwonderde detective nog even haar wuivend handje....

„Hier is het ding, Jean,” zei Ann Harris tot den man, die al in den auto zat. „Het ging verbazend eenvoudig. Ik kon het gemakkelijk uit zijn zak halen. Stom, dat hij *zijn eigen zakken* niet heeft geïnspecteerd,” lachte ze, haar lippen afvegend....

DE WRAAK

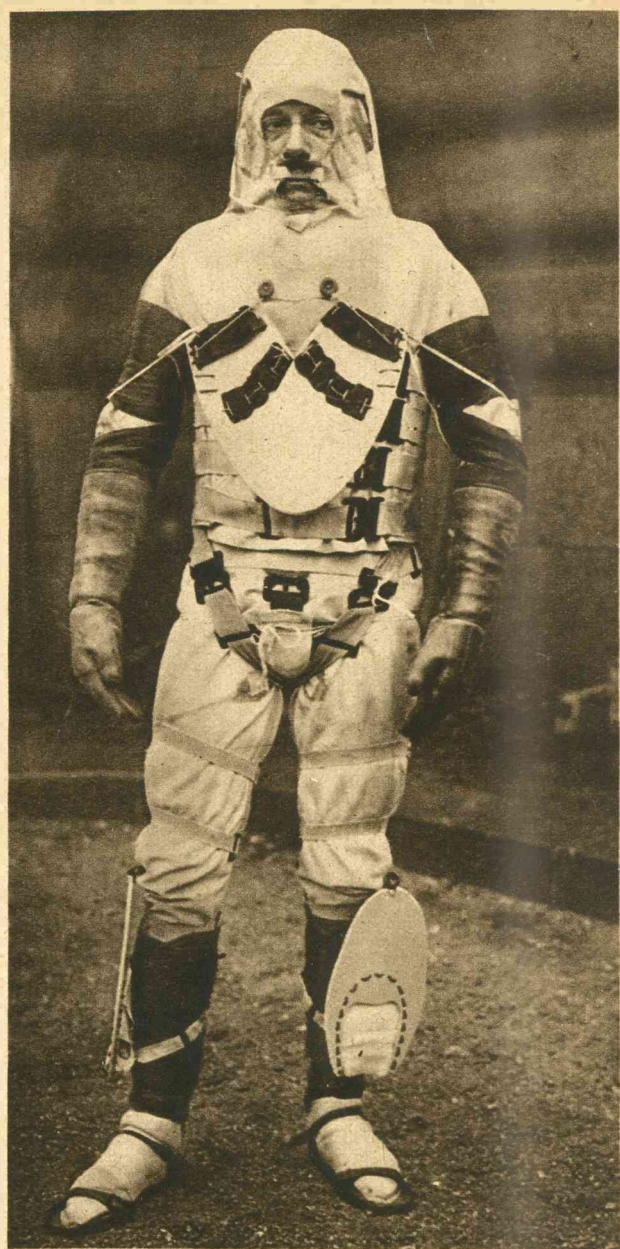
Bill Ash lag op zijn rug aan den kant van den weg en dacht na.

Hij had, daaraan behoefde hij eigenlijk niet te twijfelen, precies den weg gevolgd, dien ze hem gezegd hadden, en

tóch was hij niet gekomen, waar hij moest zijn. Steunend op zijn rechterarm, richtte hij zich overeind en liet zijn blikken over het rotsachtige landschap dwalen. Op een meter of twintig van hem verwijderd, liep zijn paard te snuffelen. Behalve hijzelf, het eenige levende wezen in de buurt. Scherp tuurde hij rond, maar nergens ontdekte hij het ravein, waar Jim Trenvers, naar ze hem gezegd hadden, zich verborgen moest houden....

Toen de naam Trenvers in zijn gedachten kwam, knarste hij op zijn tanden.

„En tóch zal ik hem krijgen,” mompelde hij halfsluud, zich weer

Ben nieuw reddingscostuum voor overzee-vliegers, dat geheel van caoutchouc is gemaakt en daardoor waterdicht is. Aan de beenen en op de borst zitten zwembladen, die de vlieger, zoodra hij in zee is gevallen, aan handen en voeten schuift en waarmee hij zich gedurende langen tijd met groote snelheid kan voortbewegen zonder zich overmatig in te spannen.

achterovervallen latend. „Al moest ik er voor naar het andere eind van de wereld....”

Bill Ash was op zoek naar Jim Trenvers, die hem, nu ruim drie jaar geleden, bij de politie had verraden, toen hij een bankroof op zijn programma had staan. Bill was nog niet goed en wel in het gebouw geweest, of vier agenten hadden zich reeds op hem geworpen. Hij balde zijn vuisten van woede nu hij er aan terugdacht. Drie jaar had hij op kosten van Uncle Sam gegeten en gelogeerd.... Twee maanden was hij vrij en direct was hij zijn onderzoek naar Jim's verblijfplaats begonnen. Ze hadden hem verteld, dat Jim zich hier ergens in de buurt ophield. Maar hij vond de aangeduide plaats nergens....

Was hij ergens verkeerd gegaan? Dat kon haast niet. En toch....

„Sta op! Vlug! En je handen op! Mijn revolver gaat verduveld gauw af, denk erom!”

Bill werd in zijn gedachtengang wreed gestoord. Hij keek in den loop van een zware revolver en begreep, dat daar niet mee te praten viel. Zijn handen boven zijn hoofd brengend, zooals hem was bevolen, krabbelde hij moeizaam overeind.

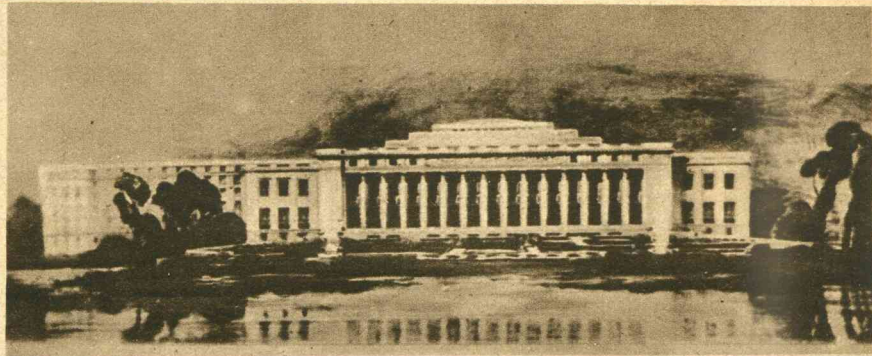
De kerel, die het wapen op hem gericht hield, zag er als een echte bandiet uit. Hij droeg een breedgeranden hoed,

Zie vervolg op pag. 9.

Emil Jannings' eerste Amerikaansche film,

„De weg van 'alle vleesch'” geheeten, is thans gereed. — Op onze foto zien wij den grooten Duitschen acteur in een der tragische scènes.

Het nieuwe Paleis voor den Volkenbond.

Tot nog toe heeft de Volkenbond geen passend tehuis. De bureaux van het Secretariaat zijn ondergebracht in een hotel, terwijl de Assemblée zelve zetelt in een gebouw, dat daarvoor allerminst geschikt is en dat bovendien nog uitmunt door een buitengewoon slechte accoustiek. Thans zal dit echter anders worden. De Volkenbond zal weldra over een eigen behuizinge kunnen beschikken. Het ontwerp, waarnaar het, met eenige wijzigingen, zal worden gebouwd, ziet men hierboven. Er is heel wat te doen geweest, eer dit werd uitverkoren. Flegenheim uit Genève en Nenot uit Parijs hebben het samen bedacht.

De Bøja-gletscher bij Fjaerland.

Het standbeeld van Frithjov, den held der naar hem genoemde sage. Het standbeeld werd den Noorwegers aangeboden door ex-keizer Wilhelm van Duitschland.

Het standbeeld van koning Bele, een figuur uit de Frithjovsage.

Fjaerland in Sogn.

NOORWEGEN. — BALESTRAND-FJAERLAND.

Op de toeristenbooten der „Fylkesbaatane i Sogn og fjordane” geniet men het meest van het natuurschoon, dat de Sognefjord biedt. Vertrekkend uit Bergen brengt de boot ons naar de verschillende plaatsjes aan Auer-, Naero- en Sognefjord. De Sognefjord van Bergen tot Skjolden heeft een lengte van 267 K.M.; de boot legt aan bij verschillende bekende plaatsjes als Vadheim, Vik en Balestrand of Balholm. Balholm ligt zeer schilderachtig en wordt jaarlijks door duizenden toeristen, behorende tot alle nationaliteiten, bezocht. Verschillende uitstapjes worden van Balholm uit ondernomen. Het welbekende Kvikneshotel, geheel modern ingericht, zorgt voor goede verzorging en biedt den gasten veel afwisseling. Balholm wordt in Noorwegen wel eens de Riviera van Noorwegen genoemd. Het klimaat is er gewoonlijk mild en in het voorjaar is het een ware bloementuin. Een zeer gezocht uitstapje is: per motorboot naar het Frithjovstandbeeld, gelegen op Vangnes.

Ex-Keizer Wilhelm II liet dit standbeeld daar plaatsen ter herinnering aan den held uit de Frithjovsage. Het standbeeld staat op een voetstuk van rotasteenen, daar door matrozen der Deutsche marine op elkaar gestapeld.

Van dit punt af geniet men een heerlijk uitzicht over fjord en berg. Te Balholm is ook een standbeeld van Koning Bele, die volgens dezelfde sage in Sogn regeerde.

De Esefjord biedt den toerist gelegenheid tot heerlijk toeren. Men vindt daar ook een rijke flora.

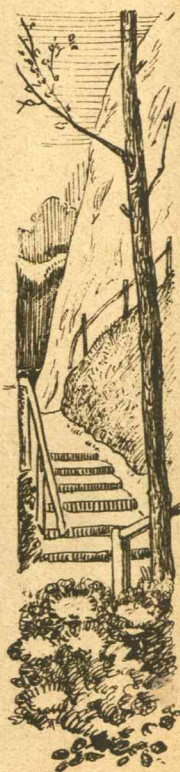
Van Balholm uit bereikt men over den Fjaerlandfjord het plaatsje Fjaerland met Hotel Mundal. Van Fjaerland uit worden de tochten ondernomen naar den Bøja- en den Suphelligletscher. Deze gletschers, de grootste in Noorwegen, zijn ook bekend om hun rijke en belangwekkende flora in de nabijheid.

Balestrand in Sogn.

Balholm met Kviknes-Hotel.

Schilderachtig Amsterdam in den winter.

Links: De Heerengracht hoek Reguliersgracht. Rechts: Op het Begijnhof.

waaronder kleine, vurige, zwarte oogen valsch loerden, terwijl een afgebeten vuile snor slordig over zijn bovenlip hing. Om zijn hals droeg hij een rooden zakdoek geknoopt.

„Je geld,” grijsde hij, terwijl hij een hand, die op den klauw van een roofvogel leek, naar Bills zak uitstak. „Als je je maar even beweegt, ben je een kind des doods.”

Onbeweeglijk bleef Bill staan. Nonchalant keek hij over den linkerschouder van den man voor hem en toen opeens hield hij zijn blikken scherp op één punt gericht.

De ander bemerkte dien blik in de oogen van zijn slachtoffer en door een plotselinge vrees aangegrepen, keek hij om . . .

Daar had Bill op gewacht. Op hetzelfde oogenblik, dat zijn aanvalser zich omdraaide, sloeg hij hem de revolver uit zijn hand. Het wapen viel op de rots en snel als de gedachte bukte Bill zich en raapte ze op. Met een kreet als van een roofdier wierp de ander zich evenwel op hem en er ontstond een hevige worsteling, waarbij de revolver in Bills hand tot drie keer toe afging, zonder doel te treffen. De vierde kogel trof echter en zwaar rochelend viel de schurk op den grond, waar hij onbeweeglijk bleef liggen. Bill legde zijn hand op het hart van den man aan zijn voeten. Het klopte niet meer . .

„Die is er geweest,” mompelde hij, terwijl hij onderzoekend om zich heen keek. Zijn oog viel op een hol, dat hij daarnet niet had opgemerkt.

„Daar is hij natuurlijk uitgekomen,” sprak hij in zichzelf.

Bij onderzoek bleek het hol niets anders dan 'n ruwe tafel en twee paardedekens te bevatten, die opgerold in een hoek lagen, benevens eenig voedsel. Bill sjouwde den dooden man naar binnen, legde hem daar neer en wierp de revolver naast het lichaam.

Een geluid vlak in zijn nabijheid deed hem verschrikt opzien. Hij keek om den hoek en zag een man te paard naderen. Plotseling slaakte hij een kreet van verrassing. „Jim Trenvers!” siste hij. „Nu ben je mijn!”

Achter een rots verborgen, wachtte hij tot de ander tot op ongeveer vijf meter was genaderd. Toen sprong hij te voorschijn, luide roepend: „Handen op! Raak je holster niet aan, of ik schiet!”

Hij grijsde, toen de ander langzaam zijn handen opstak. Toen liep hij op hem toe, steeds het wapen op hem gericht houdend.

Jim Trenvers was klein en mager. Bill was hem verreweg de baas. En daarop was het plan gebouwd, dat als bij ingeving bij den laatste was opgekomen.

„Bill Ash!” deed Jim verbaasd. „Jij . . .”

„Ja, ik!” zei Bill triomfantelijk. „Jij hebt me verraden indertijd en ik had gezworen, dat ik het je betaald zou zetten. Mijn uur is nu gekomen . . . Ga dit hol hier binnen! Gauw!”

„Moordenaars worden hier gestraft met den strop,” zei Jim, terwijl zijn mondhoeken zenuwachtig trokken. „Als je me doodt, dan . . .”

„Ik weet er alles van,” antwoordde Bill. „Je hoeft mij niets te vertellen. En omdat ik niet graag touw om mijn nek voel, heb ik iets anders voor je bedacht. Maar vooruit, erin nou!”

Jim stapte het hol in. Onmiddellijk voelde hij een vuist tusschen zijn schouderbladen, die hem met kracht vooruit duwde en hij viel languit over een lichaam, dat bij de opening lag.

Met inspanning van al zijn krachten duwde Bill den zwaren steen, die de deur van het hol vormde, voor de opening. Toen hij hem in den juisten stand had, riep hij naar binnen:

„Daar blijf je nu in, tot er iemand komt, om je eruit te laten! Al werkte je van nou tot Sint Juttemis, je krijgt dien

verhaal beëindigd had. „En ben je direct hierheen gekomen?”

Bill knikte bevestigend.

„Ik ben hier volslagen vreemd, sheriff. Ik hoorde opgewonden stemmen in het hol en toen ik ging kijken zag ik, dat een kleine man met een ander ruzie had. Opeens greep de kleine de revolver van den ander en schoot. . . . Toen heb ik als de wind dien steen voor het hol geduwd, zoodat de schurk er niet uit kon . . . Ik houd er niet van, om me met een ander-mans zaken te bemoeien, maar dit leek me niet meer dan mijn plicht . . .”

De sheriff stond op en liep naar een deur, die toegang gaf tot een ander vertrek. Bill hoorde, hoe hij een paar namen noemde.

„Ik ga er direct met een paar mannen heen,” verklaarde hij daarna tegen Bill. „Jij blijft hier, tot we terugkomen. Of heb je soms haast?”

Bill knikte gretig van ja. „Ik moet zoo gauw mogelijk naar Chicago,” zei hij.

„Dan zal ik je een mannetje meegeven, om je een eind den weg te wijzen. Het is een gevaarlijk slag volkje hier in de buurt. Voor vreemdelingen is het hier niet veilig alleen. Wacht even!”

Hij liep weer naar de deur en riep: „Johnson! Maak je gereed om dezen vreemdeling hier een eindweegs naar Chicago te brengen. Rijd met hem mee tot aan blokhuis C.”

Zich daarna opnieuw tot Bill wendend, zei hij: „Ik ga er vandoor met mijn mannen. Johnson komt zoo bij je!”

Vergenoegd wreef Bill zijn handen toen hij, alleen in het vertrek, wachtend op zijn begeleider, dacht aan Jim, die daar in het hol de komst van den sheriff afwachtte. Jim . . . een doode . . . de revolver, waarmee geschoten was . . . en niemand anders in het hol . . . Er was geen ontkomen voor hem aan. Ze zouden korte metten met hem maken . . .

Hij keek de kamer eens rond . . . Opeens bleven zijn blikken als verdoofd op een groot biljet aan een der muren hangen . . . Daar voor hem hing, bijna levensgroot, de afbeelding van den man, dien hij had doodgeschoten. Het was alsof hij in levenden lijve weer voor hem stond . . . Dezelfde groote hoed, de loerende, zwarte oogen, de afgebeten snor en de roode zakdoek om zijn hals . . .

En Bills oogen puilden bij-

na uit, toen hij onder het portret de woorden las:

„Dit is Joe Tube. Een belooning van duizend dollar is uitgelooft voor dengene die hem, levend of dood, aan de justitie uitlevert!”

Duizend dollar . . . En dat voordeeltje had hij bezorgd aan zijn aartsvijand, aan Jim Trenvers!

Een akelige grijs vertrok zijn gelaat, toen hij, zwaar als een blok, op een stoel neerviel. (Vrij naar het Engelsch.)

Het Kasteel van Croye te Stiphout (N.Br.).

De hierboven afgebeelde sterkte draagt als stichtingsdatum het jaartal 1306. Drie geslachten hebben aan den bouw gearheid. De fundamenteën zijn niet te peilen en volgens de overlevering zouden er genoeg steenen in zitten om er een geheel dorp van te bouwen. De muren zijn een meter dik. Gedurende het verblijf der Franschen in ons land, hebben verscheidene bevelvoerders in het kasteel hun kwartier gehad. De laatste eigenares, Freule Ernestine Constantia v. d. Brugge, heeft het prachtige gebouw met al de omliggende landerijen geschonken aan de Zusters van Barmhartigheid, die met de opbrengst ervan ouden van dagen uit Aarle-Rixel en Stiphout moeten huisvesten en onderhouden.

steen niet van zijn plaats. Maar, wees niet ongerust: er komt zeker iemand om je eruit te laten. Een sheriff en zijn helpers! En dan wordt het voor jou de strop. Voor jou, Jim Trenvers, ellendige verrader! Ik zal ze even gaan vertellen, dat jij dien man daar bij je gedood hebt en er zullen bewijzen genoeg zijn om je wel twintig keer te hangen! Bsjoer!”

„Ja, ik weet, waar je bedoelt,” zei de sheriff, toen Bill zijn

WAAROM? DEED ZIJ HET?

DOOR CORALIE STANTON EN HEATH HOSKEN
VERTAALD DOOR DICKY WAFELBAKKER

6)

Ik kwam een uitdrukking van woede en minachting in Dick's ogen.

„In het begin van de week werd je met Molly aan de Gare du Nord in Parijs gezien.”

„Aan de Gare du Nord . . . in Parijs? Ik? Zeg Dick, maak je een grapje?”

„Allerminst.”

„Wie zag me?”

„Grammount, de schilder, die in hetzelfde huis woont als wij. Je kent hem ook wel.”

„Zeer zeker. Maar hij heeft mij in het begin van de week niet in Parijs gezien.”

„Dat is wel het geval.”

„Die mogelijkheid bestaat niet, beste jongen, eenvoudig omdat ik er niet was.”

Dick keek zijn vriend aan en het drong heel duidelijk tot hem door, dat zich hij opnieuw als een idioot aanstelde. Zijn zenuwen werden hem volkomen de baas; daarvan was hij overtuigd. Hij deed zijn uiterste best zich te beheerschen.

„Je was dus niet met Molly in Parijs?”

„Zeer zeker niet.”

„Je bent heelemaal niet in Parijs geweest?”

„Ik was er voor het laatst ongeveer zes maanden geleden, kort nadat jij trouwde.”

„Waar ben je dan geweest?”

„Beste jongen, ik merk heel goed, dat je op bent van zenuwen en daarom zal ik de moeite nemen je vragen te beantwoorden. Ik was thuis en heb in Midden-Engeland een zakenreis gemaakt. Ik weet, dat je een ontzettenden schok hebt gehad en daar ik niets hoorde, vertrouwde ik, dat alles in orde was gekomen. Ik moet je echter eerlijk bekennen, dat ik me niet kan indenken, waarom je het nodig oordeelt me te beleedigen.”

„Molly is niet teruggekomen,” zei Dick somber.

„Dat spijt me ontzettend. Wil je zoo goed zijn me een nadere verklaring te geven van hetgeen er gebeurd is?”

„Kun je met me mee naar huis gaan? Misschien treffen we Grammount nog.”

„Natuurlijk, als je aan mijn woord twijfelt.”

„Hij was zoo beslist in zijn verklaring.” Dick wendde zich om en wenkte een taxi en even later bevonden ze zich in het huis aan de Embankment. Geen van beiden sprak een enkel woord. Howard stak een pijp op en Dick staarde naar buiten. Grammount was nog in de flat en er kwam een verschrikte blik in zijn ogen, toen hij Lake ontdekte.

Hij verzocht den beiden mannen in zijn kamer te komen en bood hen iets te drinken aan. Hij scheen op het punt te staan uit dineeren te gaan, doch hij verzekerde hun, dat hij meer dan voldoende tijd over had.

Howard was degene, die begon te spreken.

„Heritage vertelde me zoeven, dat je mij met zijn vrouw aan de Gare du Nord in Parijs had gezien. Hij is door dat bericht begrijpelijkwijze totaal in de war geraakt en ik hoef je zeker niet te zeggen, dat het verre van aangenaam voor mij is, daar wij oude vrienden zijn. Je kunt me daar onmogelijk gezien hebben.”

„Ik ben er zeker van, dat dit wel het geval is.”

„Ik ben niet in Parijs geweest; dientengevolge kun je me niet gezien hebben. Kun je me het juiste uur opgeven?”

„Dat is gemakkelijk genoeg. De boottrein van Boulogne kwam juist binnen. Het zal ongeveer over vieren zijn geweest, misschien iets later. Ik was aan het station en kocht een biljet voor Londen; ik zag je met haar het douane-bureau binnengaan.”

„Dat bestaat niet. Neem me niet kwalijk . . . ik bedoel, dat je je verbeeldde, dat ik het was. Ik moet een dubbelganger hebben: dat is de eenige verklaring. Je beweert, dat ik mevrouw Heritage vergezelde, nietwaar?”

„Ja.”

„Welnu, ik kan bewijzen, dat dit niet het geval was. Om te beginnen kun je mijn pas te zien krijgen, dien ik bij me in het hotel heb. Je kunt je er hierdoor van overtuigen wanneer ik den laatsten keer naar Frankrijk overgestoken ben. En ik kan je eveneens vertellen, wat ik dien bewusten Dinsdag tusschen vier en vijf uur deed. Ik reed in een auto van Liverpool naar Manchester, waar ik in het Midland Hotel dineerde

Een krijgsraad in het oerwoud

en tevens den nacht doorbracht. Ik ben daar wel bekend.”

Dick verbrak de stilte, welke eensklaps inviel.

„Ik weet niet meer wat ik er van denken moet,” zei hij op wanhopigen toon.

„Ik had er een eed op kunnen doen, dat jij het was, Lake,” zei de jonge schilder, die geheel van streek was geraakt. „Ik bied je mijn verontschuldiging aan.”

„Je vertrouwt me dus op mijn woord?”

„Natuurlijk. Je hebt gelijk: je moet een dubbelganger hebben.”

„Ben je er even zeker van, dat je mevrouw Heritage zag?” vroeg Howard met een sarcastisch lachje.

Grammount wierp een hulpelozen blik in Dick's richting.

„Ik kan me niet voorstellen, hoe ik zulk een vergissing kon maken, Heritage. Nu is de recherche door ons toedoen op een dwaalspoor gebracht.”

„Ik dien Scotland Yard onmiddellijk daarvan in kennis te brengen,” zei Dick. Hij gevoelde zich thans weer volmaakt kalm. „Wil je met me mee naar mijn flat gaan, Howard? Grammount moet uit dineeren. Het spijt me even erg als jullie tweeën, doch men klampt zich onder deze omstandigheden aan een stroophalm vast.”

De twee vrienden begaven zich naar Dick's flat. De kamers zagen er even keurig en gezellig uit alsof Molly nog aanwezig was en in alle hoeken van het vertrek waren vazen met bloemen.

„Ik zal Scotland Yard bellen,” zei Dick. Het toestel bevond zich in de hall en het duurde niet lang of hij was weer terug.

„Clayson zegt, dat hij natuurlijk geenerlei recht heeft je te ondervragen, doch hij zou je uiterst dankbaar zijn, indien je even bij hem wilde komen.”

„Natuurlijk zal ik dat doen. Dat zal dan morgenochtend kunnen gebeuren, want ik vertrek Dinsdag naar New York. Ik logeer in de Savoy.”

„Ik zal het hem overbrengen.”

Vijf minuten later stond hij weer in de kamer.

„Hij zal zich morgenochtend om tien uur bij je voegen, als het je schikt. Ik veronderstel, dat je heel boos op me bent.”

„Beste jongen, tob nergens over. Als de beampten van Scotland Yard denken, dat ik in eenig opzicht van dienst kan zijn, zal me dit maar al te aangenaam zijn. Die jonge schilder heeft echter een eigenaardige vergissing begaan. Als hij mij niet gezien heeft, hoe kan hij dan beweren, wel je vrouw ontdekt te hebben?”

„Howard, ik kan er op het oogenblik niet meer over praten.” Hij dronk met enkele teugen een glas whiskey-soda leeg.

„Ik zal dan maar verdwijnen,” zei zijn vriend. „Ik wilde, dat ik je precies kon zeggen, hoe ik met je doen heb. Ik twijfel er echter niet aan, of alles zal binnenkort opgelost worden.” Eensklaps legde hij zijn handen op Dicks schouders en keek hem recht in de ogen. „Groote goedheid, man, begrijp je dan niet, dat ik alles voor je zou willen doen?”

„Ja, natuurlijk,” antwoordde Dick vermoeid. Het leek alsof hij tot geenerlei emotie meer in staat was. Het zou eenvoudig krankzinnigheid zijn om Howard's woorden in twijfel te trekken, en nog grooter krankzinnigheid aan zijn eerlijkheid te twijfelen.

Den volgenden dag schelde inspecteur Clayson Dick op. Hij had een onderhoud gehad met den heer Howard Lake, die hem uiterst welwillend te woord

stond en bereid was gevonden, alle mogelijke inlichtingen te verschaffen om hem te bewijzen, dat hij dien dag, toen Grammount hem meende gezien te hebben, niet in Parijs was geweest.

Men begon nu vanzelfsprekend even in twijfel te trekken of de jonge schilder mevrouw Heritage had gezien, ofschoon die mogelijkheid toch ook niet geheel weggecijferd moest worden.

Ze zouden daarom hun onderzoekingen zoowel in Frankrijk als in andere richting voortzetten. Hij hoopte in staat te zijn hem binnenkort goed nieuws te kunnen berichten.

En zoo ging het voort . . . Er lag een bittere uitdrukking in Dicks ogen, terwijl hij het telefoon-toestel weer op den haak hing.

HOOFDSTUK VIII.

Het voorjaar ging voorbij en de onverklaarbare verdwijning van mevrouw Heritage was nog steeds een groot mysterie. Het spreekt echter vanzelf, dat de belangstelling voor een en ander een weinig op den achtergrond was geraakt en er waren zelfs verschillende onder Dicks kennissen, die het jonge vrouwtje als dood beschouwden.

Haar vader had sinds Kerstmis niet over haar gesproken.

In die feestdagen had hij Dick geschreven en hem gevraagd of hij hem wellicht het genoegen wilde aandoen een dag op Cannon Hall te komen doorbrengen. Dick arriveerde op den avond van den eersten Kerstdag. Toen hij den volgenden dag met zijn gastheer aan het schamele diner zat, waarvoor niettemin al het kostbare zilver en de fijnste glazen te voorschijn waren gehaald, hief de oude man op een gegeven oogenblik zijn glas op en terwijl hij Dick recht in de ogen keek, zei hij:

„Ik drink op de gezondheid van mijn gestorven dochter.”

Er kwam een blik van woede in Dick's ogen. „Dat . . . kunnen we niet,” bracht hij haperend uit.

„Zij is dood voor mij,” vervolgde Sir Lionel. „Ze heeft de dagbladen met mijn naam gevuld en ze ontstal me een van de kostbaarste familiestukken. Ze bracht schande over haar familie en ze is tekort geschoten in haar plicht tegenover jou, mij en haar geslacht.”

„Maar we weten toch nog niets,” waagde Dick op te merken.

„Je bent al even dwaas als iedereen van de tegenwoordige generatie,” verweet Sir Lionel hem. „Mijn dochter is dood voor me: ik zal haar nimmer vergiffenis schenken. Onverschillig of ze nog in leven is . . . voor mij bestaat ze niet.”

„Denkt u dan, dat ze werkelijk dood is?”

„Indien dit niet het geval was, dan had ze me bericht moeten doen toekomen,” zei de oude aristocraat. „Ze heeft mij te schande gemaakt en voor mij bestaat ze niet meer.”

Het was eigenlijk heel komisch, dat Sir Lionel zich zoo woedend maakte, omdat Molly haar autocratische, ouden vader niet had laten weten, dat ze dood was.

„Je zult me een genoegen doen, nooit meer met mij over haar te praten,” voegde hij er aan toe.

Dat was dan ook niet meer geschied. Dick ging eenmaal in de maand naar Cannon Hall om er den Zondag door te brengen. Niettegenstaande de jonge man het geweldige druk had, wist hij hiervoor toch tijd te vinden, omdat hij diep in zijn hart medelijden met den ouden man had. Hij bemerkte ook heel goed, dat Sir Lionel het prettig vond hem zoo nu en dan te zien en hij waardeerde het ten zeerste, dat Dick goede sigaren meebracht. Een paar malen probeerde Dick van hem gedaan te krijgen, dat hij naar Londen zou komen.

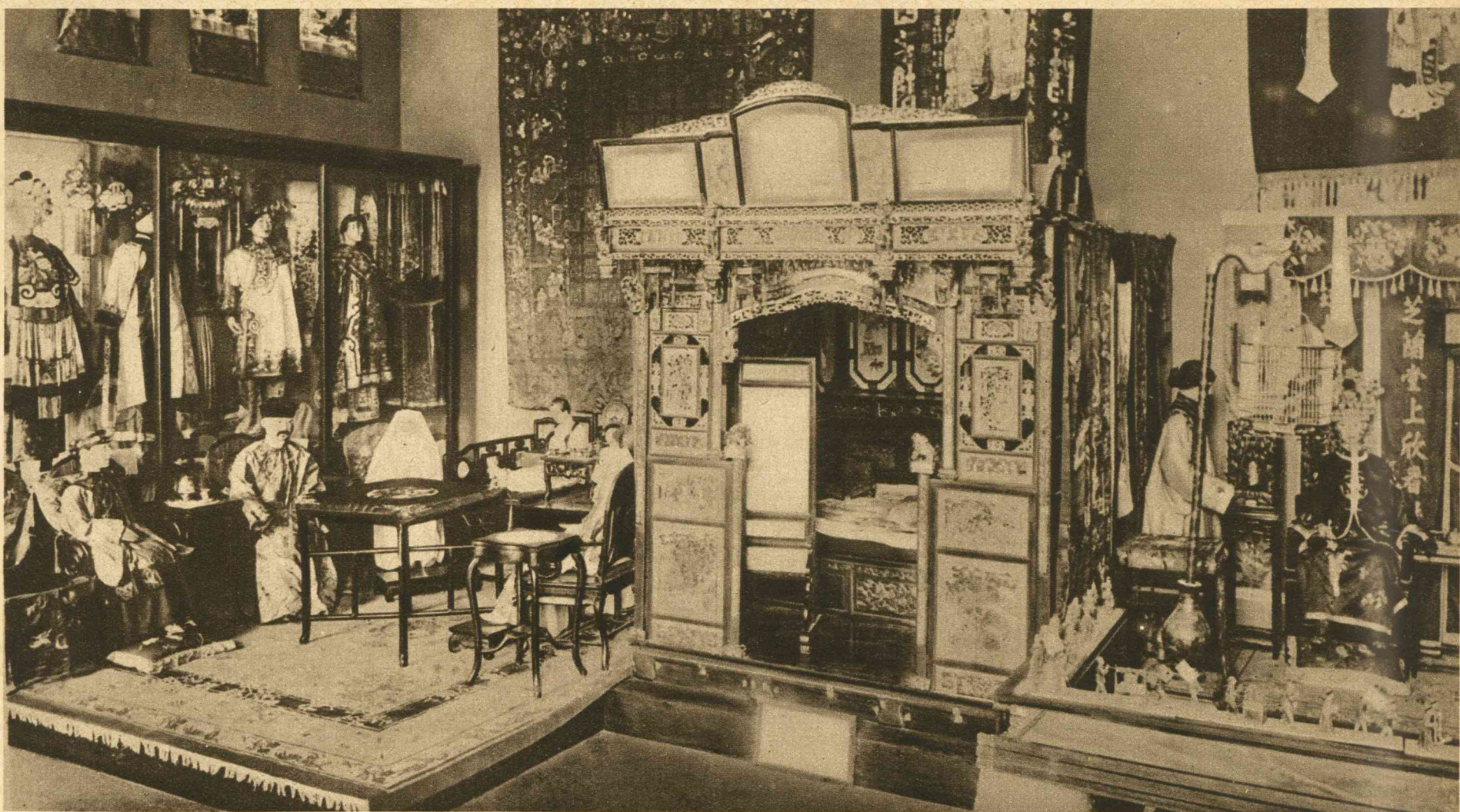
„Ik kan de reis niet bekostigen, beste jongen,” gaf hij toen op beslist toon te kennen.

„U is te hard voor uzelf, en u zou het heusch wel wat breeder kunnen hebben, indien u enkele kunstvoorwerpen verkocht. Geloof u niet, dat het zelfs uw plicht is u't leven wat gemakkelijker te maken? Per slot van rekening gaat het landgoed in handen van een verren neef — eigenlijk een vreemdeling voor u — over.”

„Hij zal het geheel intact vinden,” klonk het op scherp toon. „Ik verkoop niets . . . dat moest je nu toch zoetjesaan wel weten. Wat hij met het familiegoed uitvoert, is zijn zaak. Ik wil in elk geval voor mezelf de voldoening hebben, dat hij alles ontvangt zooals ik het van mijn vader kreeg . . . met uitzondering van het Holbein-miniatuurtje.”

Hij sprak Molly's naam niet uit, doch Dick begreep, dat hij op het punt had gestaan te zeggen, dat zijn dochter hem dit ontstolen had. Hoe meer zijn

Zie vervolg op pag. 13

Het ethnologisch missie-museum in het Vaticaan,

dat een indruk geeft van het door de R.K. Kerk verrichte bekeeringswerk, is verleden week in tegenwoordigheid van alle kardinalen geopend. — Onze foto geeft een Chinese kamer te zien, met een Christelijke Mandarijnen-familie.

De oude Neckarbrug te Heidelberg (D.)

is bouwvallig en niet meer bestand tegen het moderne verkeer. De brug, die een der oudste en mooiste van heel Duitsland is, zal hierom verbouwd worden.

Het 15e Partijcongres der Bolsjewiki

te Moskou, waarop de gewichtige strijd tussen de meerderheid en de Trotzki-oppositie werd uitgevochten. Naar men weet, leed de minderheid een volkomen nederlaag. — Een kijkje in de Andreaszaal van het Kremlin tijdens een der zittingen.

De kampioen schoonrijden Noord-Holland
Zondag 1.1. werden op de Ijsbaan te Naarden de kampioenschappen schoonrijden van Noord-Holland voor heeren verreden. De heer Lautenbach uit Rotterdam, die den titel behaalde.

„De Koninklijke Weg”

Een scène uit het tweede bedrijf van „De Koninklijke Weg”, een blijspel van Frederik Lonsdale, dat door de N.V. Ver. Rotterdamsch Hofstad Tooneel voor 't voetlicht wordt gebracht. 1. Annie van Ees, 2. Cor van der Lugt Meisert.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Zou mij dat staan...?

Zou mij dat staan...? Hoe dikwijls op een dag vragen wij vrouwen ons dat niet af! B.v. als we een andere vrouw zien, die buitengewoon goed gekleed is en die iets draagt, dat wij nooit van ons leven zouden hebben gekocht.

Of als we in een winkel de allerlaatste modesnuffes zien, die een beetje gewaagd lijken.

Of als we in een modeblad lezen, hoe anderen met weinig onkosten en een massa oude kleren allerlei bijzondere nieuwigheden weten te tooveren, die voor het allerlaatste doorgaan.

Hier volgen eenige pas gesignaleerde modesnuffes.

Gemakshalve zetten wij er maar bij, wie het *niet* kan dragen.

Wie daar niet onder hoort, kan het natuurlijk wel dragen!

De nieuwste halsopening voor overdag is vierkant. (Breed geschouderde of korte en gezette dames moeten dit liever niet dragen).

Wanneer we de vierkante lijn met een strik met afhangelende einden verzachten, kunnen alleen de korte dikkerdjes dit nog niet dragen en alle anderen wel.

Zeer aparte mantel van moilebont. De mantel is vervaardigd van smalle reepen dwars gelegd bont, dat in de taille en het bovengedeelte der mouwen aan elkaar is genaaid, doch in den rok en de ondermouwen dakpansgewijs over elkaar valt.

Er wordt weer veel zwart gedragen, ook voor mantels en wintermantelcostumes. Heel apart staat het om, wanneer men bij een zwart pak een wit zijden overhemd-blouse draagt, in het knoopsgat een bos witte viooltjes te dragen.

Brede ceintuurs hebben hun tijd gehad, zegt men.

Dat we ze af en toe toch nog zien, schijnt een vergissing te zijn. In de plaats hiervan zijn gekomen: twee smalle ceintuurs boven elkaar met ongeveer 10 cm. tusschenruimte. Men zegt, dat dit den terugkeer

naar de normale taillehoogte aankondigt. — Dit is echter alleen en uitsluitend geschikt voor heuploze figuren. Dus — alleen voor de slanken. Alle anderen *niet*!

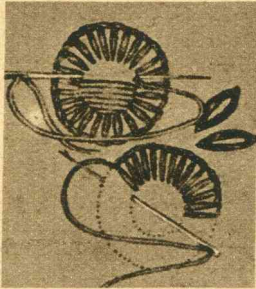
Ondergoed wordt weer veelal met kant gegarneerd, maar deze wordt zonder eenige ruimte aangezet. Dit geldt voor iedereen. (Niet voor de heeren der schepping.) Ronde broches zijn nieuwer dan het zoo langen tijd geliefde streep-model. Antieke gespen zijn „je dat”.

De schoenen worden veelal in twee soorten en in twee kleuren leder gemaakt. Lak met slangenleer, lak met glacéleer, Suède met lak, enz. enz.

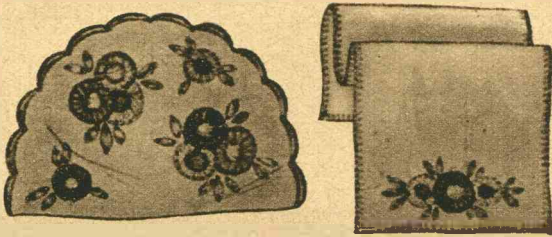
Zij, die op grooten voet leven in den letterlijken zin, gelieven te bedenken, dat een schoen in twee soorten leer den voet groter doet schijnen.

Raffiawerk

Hebt ge wel eens een theemuts gezien van gewoon groen baai, van het groen, dat men gevoeglijk „schreeuwend” kan noemen? Op zichzelf zou dat niet erg fraai zijn, maar het is verwonderlijk hoe een dergelijke theemuts tot een smaakvol voorwerp kan worden, wanneer ge de beide zijden aan elkaar festonneert met zwart raffia. Ter versiering worden dan aan allebei de kanten kleurige raffiabloemen geborduurd (zie afb.). Deze bloemen bestaan uit een rondje van festonsteken met een opgevuld middengedeelte in den platten steek. De bladeren worden gevormd door een

borduurd (zie afb.). Deze bloemen bestaan uit een rondje van festonsteken met een opgevuld middengedeelte in den platten steek. De bladeren worden gevormd door een

lus met een knoopsteek aan het uiteinde. Deze bloemen worden zoowel op de theemuts als op het geel wollen kleedje in sprekende kleuren aangebracht. Ge zult verbaasd staan over het effect.

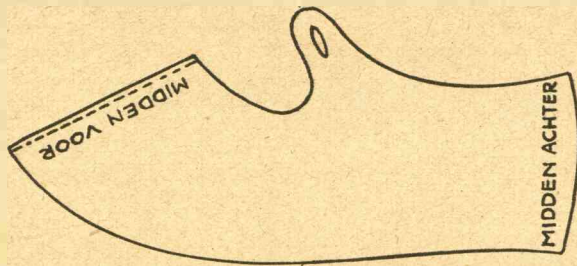
En middel tegen neusbloeding

Tegen neusbloeding worden allerlei huismiddeltjes aangeraden als: een bos sleutels of een kouden natten doek in den nek, een natten zakdoek op den neus enz.

Doch een heel eenvoudig en meestal spoedigwerkend middel wordt vaak over het hoofd gezien, daar men de heilzame werking hiervan niet kent. Dit middel is: kausbewegingen uitvoeren met de kaken.

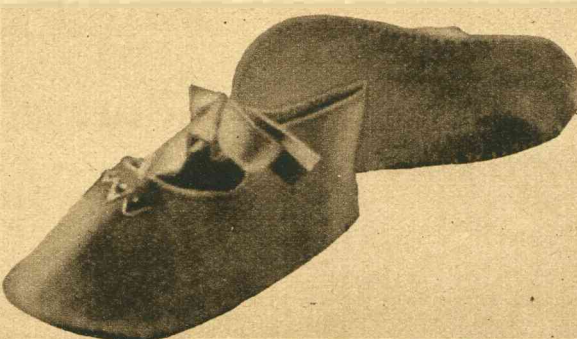
Men sluit het bloedende neusgat af met een propje watten en tracht een dikke broodkorst, een paar droge koekjes of wat er het eerst bij de hand is fijn te kauwen.

Men stoppe den mond goed vol: het kauwen moet met inspanning gaan en het bloeden zal dadelijk ophouden.

gedeelte van achteren met een naadje is dicht genaaid.

Bij dit achternaadje wordt de stof niet over elkaar gelegd of op elkaar, want daarvoor is vilt te dik, doch de beide helften worden tegen elkaar aangelegd en met zijde of borduurkatoen in dezelfde kleur aan elkaar

genaaid met zichtbare, dwarse steken, die dicht op elkaar gestoken worden. Aan de eene zijde van den schoen wordt in het lipje, dat over de wreef reikt, een knoopsgat

Onze kamerplanten in den winter

Hoewel de meeste kamerplanten het beter uithouden in een zoogenaamde koude kamer dan in een overmatig gestookte, dient men toch in de onverwarmde vertrekken, waar des winters plantenstaan af en toe te stoken. Wanneer 't vriest kunnen de planten niet in een onverwarmde kamer staan.

Daar het bij de vensters altijd kouder is, moet men — en dit geldt vooral voor des avonds en des nachts — de planten uit de nabijheid van de ramen verwijderen.

In den winter moeten de planten minder begoten worden, doch mogen niet uitdrogen.

Dit met uitzondering van sommige cactussen, die men kurkdroog kan laten worden.

Men giete nimmer met koud water, zoo uit de kraan, doch met water, dat liefst een dag en een nacht in de kamer heeft gestaan en dat dezelfde temperatuur heeft als de kamerwarmte.

Wanneer we denken aan de hoeveelheid stof, die de gediensigten met schuier en blik, met stofdoek en aschbak doen opwaaien, dan begrijpen we vanzelf, dat het zeer noodig is, dat de bladeren van onze kamerplanten minstens éénmaal per week zoowel van boven als van onderen worden afgesponsd met lauwwarm water.

De tegenwoordige jeugd, die zoo rusteloos meedoet aan het maatschappelijke werk, gelijkt helaas op de bloesems, die men in Maart te voorschijn lokt in plaats van in Mei.

De vrouwenbeweging heeft de groote fout begaan, het gewicht hoofdzakelijk te hechten aan den arbeid der vrouw, niet aan haar arbeidsveld.

Elegante wintermantel van beige laken, geheel met nerfplooiën bestikt en rijk gegarneerd met vossenbont.

Van oud nieuw maken

Hebt ge een ouden vilthoed, die niet mooi genoeg meer is om te dragen? Naar alle waarschijnlijkheid wel, want er wordt sedert twee jaren niet veel anders meer gedragen.

Soms zien vilthoeden, — vooral als het geen dure kwaliteit is — er na een poos dragen van buiten ontoonbaar uit, terwijl de binnenzijde nog zoo goed als nieuw is.

Maar een vilthoed binnenste buiten keeren... gaan zou het misschien wel. Maar of we hem dan zouden dragen? Het valt te betwijfelen.

Toch behoeven we zoo'n hoed nog niet weg te gooien. Er kan altijd nog wel iets aardigs en bruikbaar van gemaakt worden.

Een van de dingen, die we er van kunnen maken, is een paar leuke kinderpantoffeltjes, zooals wij hiernevens afbeelden. Moeilijk...? Heelemaal niet!

Aanbeveling verdient het om den hoed eerst los te tornen en daarna onder een vochtigen doek tot een platten reep te strijken.

Nu gaan we aan het werk:

Het halve patroon van het bovenblad, dat hier verkleind gegeven is, wordt op papier op de juiste grootte nagetekend, waarna men het met de stippellijn tegen de plooi aan op een dichtgevouwen grooter stuk papier legt. Wanneer men het nu naknipt, heeft men het patroon van het heele bovenstuk.

De zool van een gebruikt schoentje of de omtrek van het kindervoetje, op een papier nagetrokken en uitgeknipt, kan als model voor het zooltje dienst doen.

Met een grove naald met dik borduurkatoen of zijde wordt nu aan de buitenzijde (zie afb.) de zool aan het bovenblad vastgefestonneerd, nadat eerst het boven-

gemaakt, terwijl op het andere lipje een schoenknopje in de kleur van het vilt wordt gezet. Wanneer het kind bijzonder dikke voetjes heeft, wat bij kinderen, die pas beginnen te loopen wel voorkomt, kan men beter eerst de maat van het heele voetje nemen, d.w.z. over de wreef en onder den voet door gemeten.

Is het schoentje per ongeluk over de wreef te nauw uitgevallen, dan kan men zich altijd nog behelpen, door een dun elastiekje door het knoopsgat te steken, dit vast te naaien zóó, dat het rondom het lipje heen sluit en dit als sluiting voor het knopje te gebruiken.

Op onze afbeelding heeft men in ieder lipje een knoopsgat aangebracht en daardoor een lint gestoken, dat dichtgestrikt als sluiting dienst doet.

Een grooter model verkrijgt men vanzelf, wanneer men aan het patroontje van achteren een stukje bijknijpt. Natuurlijk moet de zool naar evenredigheid langer worden geknipt in dat geval.

Ten overvloede kan men nog een rieten of wollen zooltje in het schoentje leggen, ter meerdere stevigte.

Van rose, lichtblauw, lichtgroen of wit vilt kan men aldus een paar snoezige babyschoentjes zelf maken.

Wie heel handig is en een paar lange witte glacé's over heeft, die niet meer gedragen worden, kan van de bovenstukken een paar gekleede wit glacé schoentjes maken, bijv. met rose of lichtblauwe zijde of satinet gevoerd.

De voering wordt volgens hetzelfde patroon geknipt, de beide goede zijden worden op elkaar gelegd, langs den rand aaneen gestikt, omgekeerd en zoo dicht mogelijk langs den rand nog eens tezamen doorgestikt. Aardig staat het, het satinet, de voering en den lintstrik in een afstekende kleur te kiezen.

Bij de houtvlotters in de Pyreneeën (Spanje)

Met welk een moeite het vervoer der in de bosschen van de Pyreneeën gekapte boomen dikwijls gepaard gaat, ziet men op de foto hierboven, die gemaakt werd, terwijl een vlot een nauwe heiling passeeren moet. De mannen, die het houten gevaarte door middel van lange baiken besturen, staan soms tot aan hun knieën in het water.

Vervolg van pag. 10

krachten achteruit gingen, des te bitterder werd hij.

Dick deed den laatsten tijd zijn uiterste best zoo min mogelijk aan Molly te denken. De tijd had zijn heilzamen invloed doen gelden, daar de eerste heftigheid van zijn verdriet voorbij was. De zes maanden, die hij met haar getrouwd was geweest, leken hem nu een wondermooie droom toe. Evenals haar vader vermeed hij het met anderen over haar te spreken, hoewel dit om een geheel ander motief geschiedde.

Hij had zichzelf willen harden door de gedachte, dat ze niet meer tot het land der levenden behoorde. Alle pogingen der recherche waren vergeefs geweest. Na het vinden van haar kleeren hadden ze geen spoor meer van de jonge vrouw kunnen ontdekken.

Indien ze dien bewusten dag in October inderdaad aan de Gare du Nord in Parijs was geweest, dan was het haar daarna gelukt haar vervolgers volkomen op een dwaalspoor te brengen.

Dick kon dus slechts aannemen, dat haar inderdaad een ongeluk overkomen, of dat ze plotseling krankzinnig geworden was, en gestorven en begraven was, zonder dat iemand te weten had kunnen komen, wie ze was. Het leek heel onwaarschijnlijk, doch de onmogelijkste dingen vonden meermalen plaats.

Het Holbein-miniatuurtje was nooit ontdekt geworden, en Dick had den diefstal niet langer in verband gebracht met de verdwijning van zijn jonge vrouw.

Hij had een compagnon bij zich in de zaak genomen, die een even harde werker als hijzelf was en hij had den laatsten tijd zooveel belangrijken arbeid verricht, dat zijn naam vrijwel voor goed gevestigd was. Hij verloor intusschen evenwel allermint zijn belangstelling voor de politiek. De groote verkiezingen hadden in het najaar niet plaats gevonden, en werden nu in den winter verwacht.

Kort geleden had Dick evenwel een aanbieding gekregen om zich de noodige moeite te geven voor een tusschentijdsche verkiezing in Clayshire, waarvan een terugtrekkend lid weldra een belangrijke positie in het ministerie zou innemen.

Het was een gure dag in Maart en Dick had juist een onderhoud gehad met Samuel Monroe, met wien hij den laatsten tijd op zeer vriendschappelijken voet was komen te staan. Hij bevond zich onderweg naar Rutland Street, waar hij bij mevrouw Crome op bezoek zou gaan.

„Smerig weertje, mijnheer,” merkte de huisknecht op, die hem kende als een welkome bezoeker. „Madame is in haar boudoir.”

„In orde. Ik ga wel naar boven.”

Anna Crome stak hem haar hand toe, zonder uit haar stoel overeind te komen, toen hij binnentrad. Ze was even van tevoren van een receptie teruggekeerd en zag er schitterend uit in een toilet van goudkant.

„Ik ben blij, dat je nog bij me komt,” zei ze glimlachend. „Ik was bang, dat je met Monroe naar het Lagerhuis zou gaan.”

„Je telefoneerde me, dat je mijn hulp noodig hadt,” antwoordde Dick. Het was duidelijk merkbaar, dat hij zich in het boudoir volkomen op zijn gemak voelde en hij begon onmiddellijk een sigaret op te steken. Daarna nam hij op den divan plaats, welke niet ver van haar stoel verwijderd was. Ze legde met een kinderlijk gebaar haar hand op zijn arm en keek hem aan.

Ze voelde zich evenzeer op haar gemak met hem als hij met haar. Hij was het vroegere gevoel van verlegenheid en onbehaaglijkheid, dat zich meermalen van hem had meester gemaakt, wanneer hij zich in haar bijzijn bevond, volkomen te boven gekomen en hij had den laatsten tijd hard met haar gewerkt.

Ze zag er dien dag jonger dan gewoonlijk uit en er lag een buitengewoon zachte uitdrukking in haar oogen. Ze had Dick zijn kans gegeven en ze hoopte, dat hij haar niet zou teleurstellen. Tegelijkertijd voelde ze zich even gelukkig wanneer ze met hem in de Bloemenclub danste en met hem een schouwburg bezocht, als wanneer ze met hem over de politiek sprak. Ze danste schitterend en louter door haar groote wilskracht gelukte het haar, Dick deze schoone kunst ook te leeren. Ja, Anna Crome had inderdaad haar slangenheid afgeworpen en er was zelfs iets kinderlijks over haar gekomen.

„Dick,” zei ze opgewonden, „ik moet je iets vertellen, wat ik vandaag te hooren kreeg. Een van de beambten van Scotland Yard is bij me geweest en ze schijnen den moordenaar van Lord Shelmerdine op het spoor te zijn, of zich dit althans te verbeelden. Men is te weten gekomen, dat Shelmerdine werkelijk dien noodlottigen dag met een dame naar zijn flat is gegaan. Een man, die vroeger in hetzelfde gebouw woonde en naar Kenya was vertrokken, kwam enkele dagen geleden ziek naar Engeland terug. Hij schijnt de berichten van den moord in de couranten te hebben gevolgd en heeft zich regelrecht in verbinding gesteld met Scotland Yard. Hij vertelde den detective, dat hij den fatalen dag om ongeveer halfvier de flat verlaten had en hem op de trappen ontmoette. Den volgenden dag vertrok de bewuste man naar Afrika om daar zijn betrekking te gaan waarnemen. Hij is beslist zeker van het uur en den datum, daar hij juist dien middag een zakengesprek had met een vriend, die uit Afrika was overgekomen. Hij kende Shelmerdine heel goed van gezicht. Hij vertelde verder, dat hij, toen hij naar het huis in Pall Mall terugkeerde, een vrouw Shelmerdine's flat zag verlaten. Het eenige wat hij zeggen kon, was, dat ze jong was, heel bleek zag en volkomen in de war scheen te zijn. Hij kon haar niet precies beschrijven, daar volgens hem alle vrouwen van den tegenwoordigen tijd, met haar korte rokken, kleine hoeden en gebrek aan figuur, er hetzelfde uitzien. Hij veronderstelt evenwel haar te zullen herkennen wanneer hij haar weer ontmoette. Het heele verhaal doet me denken aan het zoeken van een naald in een hooiberg. Maar een en ander schijnt Scotland Yard weer op een nieuw spoor te hebben gebracht. Eerst was het de boodschappenjongen, die beweerde, dat hij Shelmerdine met een dame naar zijn flat zag gaan en nu deze Majoor White, die bevestigt om ongeveer half vijf een dame in opgewonden toestand de woning te hebben zien verlaten.”

Eensklaps boog ze zich tot hem over en er kwam een teedere blik in haar bruin-groene oogen.

„Oh, het is schandelijk van me, Dick . . . ik heb je aan je eigen groote moeilijkheden herinnerd. Terwijl er nota bene zoovele andere dingen zijn, waaraan je je gedachten moet geven. Vergeef het me alsjeblieft, beste jongen. Ik weet en voel, dat je altijd aan je vrouwtje denkt.”

„Ik ben er bijna zeker van, dat Molly dood is,”

zei hij. „Het spreekt vanzelf, dat je door het praten over Shelmerdine oude herinneringen hebt opgeroepen. Hoe zou het anders kunnen?”

Ze legde haar hand op de zijne.

„Maar je moogt er nu niet meer over tobben. Het was mijn schuld, dat alles je weer voor oogen kwam. Je arme, kleine Molly . . . ja, ik vrees, dat het inderdaad zoo is als jij veronderstelt. Zullen we nu eens even je speech doornemen, die je in Testerbury moet houden? Je zei, dat ze niet heelemaal naar je genoegen was.”

„Je zou me zeer zeker van dienst kunnen zijn,” verzekerde hij.

„Ken je de toespraak al uit het hoofd?”

„Grootendeels wel.”

„Begin maar; dan zal ik de aantekeningen maken.”

Ze stond op om een bloc-note en potlood te voorschijn te halen, toen haar butler op hetzelfde oogenblik op den drempel verscheen met een telegram in de hand. De man bleef wachten.

„Geen antwoord. Dank je,” zei ze.

Nadat de bediende verdwenen was, zei ze nog niets. Ze was doodsbalek geworden en er was een eigenaardige, afwezige blik in haar oogen verschenen. Ze bewoog zich door de kamer, alsof ze geheel vergeten was, dat ze zich niet alleen bevond. Op een gegeven moment bedekte ze haar oogen met de handen en toen ze die weer slap langs haar zijde liet vallen, zag Dick zulk een wanhopige uitdrukking in haar oogen, dat hij er heftig van ontstelde.

„Anna . . . wat is er gebeurd?”

„Oh, Dick,” kreunde ze, terwijl ze het telegram van de tafel nam. „Nelson is dood.”

„Nelson?”

„Mijn echtgenoot . . . Hij is dood.”

Dick liep op haar toe. „Oh, wat spijt me dat . . . Kan ik iets voor je doen?”

„Nee, beste jongen. Nu hij . . . er niet meer is . . . vind ik het zoo treurig. Maar . . . er valt niets te doen. Ik veronderstel, dat men in een dergelijk geval al het verdriet vergeet, dat iemand ons eens aandeed. Hij werd gedood bij een auto-ongeluk . . . Hij zat in een wagen, dien ik nog voor hem betaalde. Hij verlangde er zoo naar, dat nieuwe merk in zijn bezit te hebben.”

Haar stem klonk als die van een bedroefd kind en Dick bewonderde haar op dat oogenblik meer dan hij zeggen kon. Hij herinnerde zich eensklaps hoe ze hem eenige maanden geleden het een en ander omtrent haar huwelijksleven had verteld . . . En de man, die haar zooveel aandeed, bestond thans niet langer en ze voelde zich ongelukkig door dit feit.

Hij nam haar handen in de zijne en dwong haar als het ware te gaan zitten. Ze leunde vermoeid met haar hoofd tegen de leuning van den stoel aan en zei zacht:

„Dick, ik vrees dat ik je vanavond niet kan helpen. Ik moet nu om andere dingen denken. Ik zal genoodzaakt zijn je in den steek te laten.”

„Dat doe je nooit, Anna. Daartoe zou je niet in staat zijn. Ik ben je heel dankbaar voor alles wat je voor me deedt en je mag je nu den eersten tijd niet druk om me maken.”

Ze trachtte te glimlachen, doch het gelukte haar niet. Hij sloeg zijn armen om haar schouders heen, daar hij dacht, dat ze zou flauwvallen. Dit was echter niet het geval en even later kwam ze uit haar stoel overeind.

„Beste Dick, ik voel me zoo wanhopig, omdat ik zulk een groote mislukking ben geweest,” bracht ze haperend uit. „Wat heb ik van mijn leven gemaakt?”

Ze hield haar oogen gesloten en haar gezicht zag nog doodsbalek.

Dick boog zich voorover en kustte haar teeder. Ze bewoog zich even, doch zei niets. Het volgende oogenblik had ze zich weer volkomen hersteld en haar handen omsloten de zijne.

„Dick, we mogen nu niet sentimenteel zijn. Dank je wel, dat je je best deedt me te troosten. Er staat me echter een groote strijd te wachten en dit moeten we voor oogen houden.”

„Wonderbaarlijke vrouw,” zei Dick bij zichzelf, terwijl hij naar huis wandelde.

HOOFDSTUK IX.

Den volgenden morgen, juist nadat Dick zijn ontbijt gebruikt had, meldde inspecteur Clayson zich aan. Hij verzocht den detective in zijn studeervertrek, hetwelk vroeger als hún slaapkamer ingericht was geweest, te willen wachten.

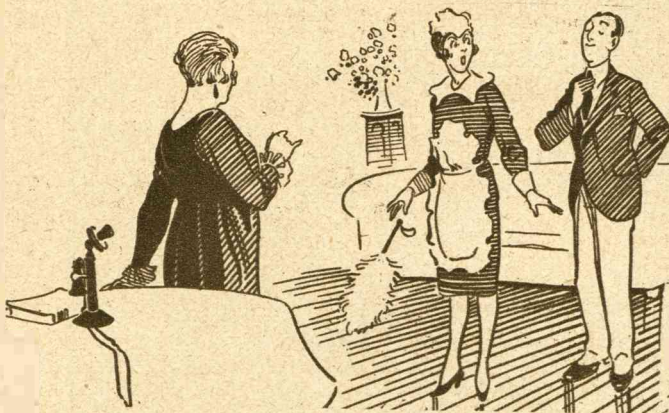
In zijn eerste bittere verdriet, toen het heel duidelijk tot hem was doorgedrongen, dat zijn vrouw niet meer zou terugkomen, had hij de geheele indeeling van de flat laten veranderen.

(Wordt vervolgd).

HUMOR

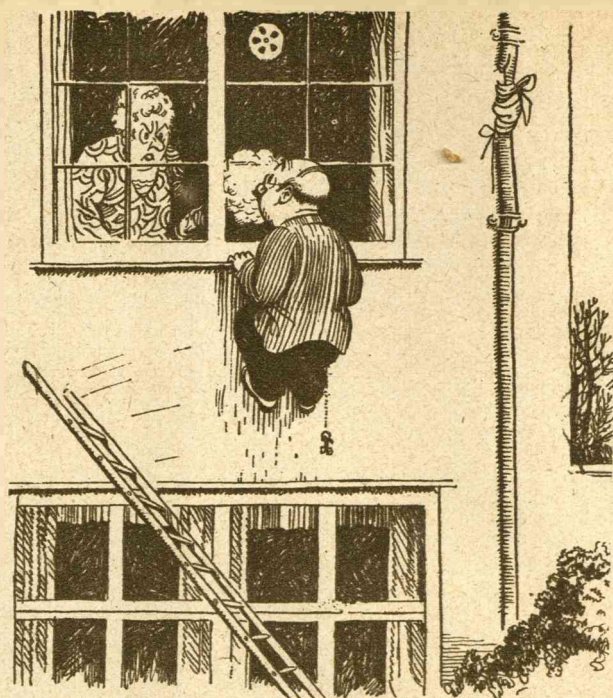

Bijziende oude dame: „Mijnheer, U moest U schamen! Een man op Uw leeftijd!”

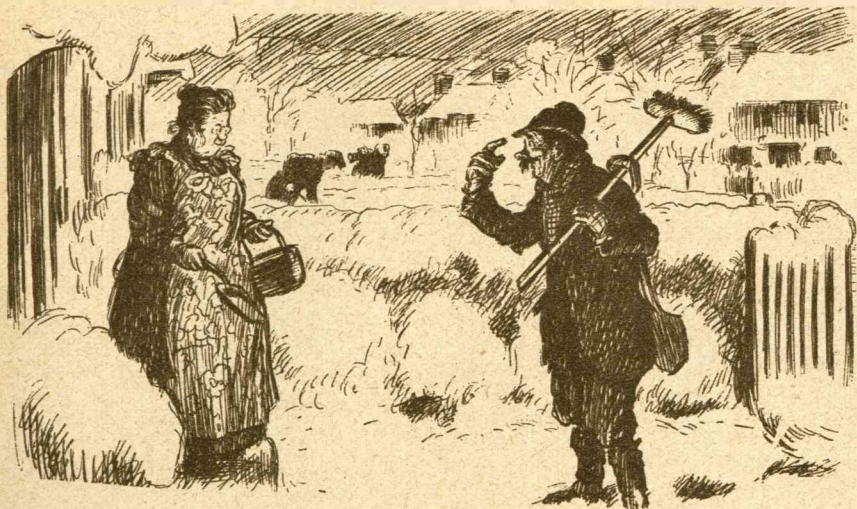

Mevrouw (streng): „Pas een paar uren ben je hier en nu moet ik al zien, dat je je door den knecht van mijn man laat zoenen!”

Dienstbode: „Wat 'n brutale vlegel! Ik dacht, dat 't Uw man was!”

Mevrouw (tot den echtgenoot, wien het laddertje ontschiet, terwijl hij bezig is de afvoerpijp te repareren): „Blaas toch niet zoo tegen de ruiten! Je maakt ze heelemaal wazig!”

„Zal ik de sneeuw voor U opruimen, mevrouw?”

„Nee, dank je. Ik vind 't juist wel 'n aardig gezicht.”

„Mag ik U dan misschien de sneeuwhopen van de andere huizen leveren tegen een billijken prijs?”

Colporteur (bij de eenigszins vijandelijke ontvangst): „Wel mijnheer, eenige van de woorden, die U gebruikte om mijn persoon te beschrijven, waren niet heel zorgvuldig gekozen. Als U dit woordenboek bezit, zult U onmiddellijk de juiste beteekenis van die woorden kunnen vinden en ze voortaan niet meer verkeerd gebruiken.”

De aangeschotene: „Ik b-ben mijnheer Wieb-Wiebelman, kamer 72.”

Portier: „Dat kan niet, mijnheer. Ik heb mijnheer Wiebelman net naar zijn kamer gebracht.”

De aangeschotene: „Precies. Maar ik ben weer uit 't raam gevallen.”

Schaken.

PROBLEEM No. 161.

Van: A. van Eelde f.

Wit begint en geeft in 3 zetten mat.

Stand: Wit (10) K f1, Da 5, Tg 7, Ld 8, pi. b4, c5, d3, e3, f6, g2.

Zwart (7) K f5, L g3, pi. c6, e6, f2, h4, h7.

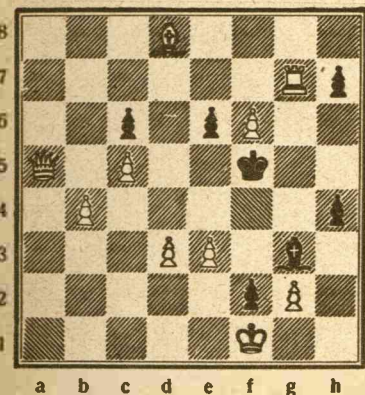
Oplossing No. 141: Lb8; No. 142: Pe5; No. 143: Kd7; No. 144: c4.

De volgende punten werden behaald: De heer A. Elbertse te Arnhem 81 p., die hiermede den Aug. prijs van f 2.50 won.

Verder de heeren: Ds. G. Brink te Oosterlittens 62 p.; Joh. Meijer te Amsterdam 60 p.; A. J. v. d. Voort te Rotterdam 58 p.; A. C. de Groot te Haarlem 58 p.; J. L. Bruinsma te Den Haag 51 p.; W. Bos te Schiedam 39 p.; G. A. Vughts te Someren 36 p.; P. Smit te Vreeswijk 33 p.; A. Visser te Rotterdam

20 p.; G. v. Buuren Jr. te Utrecht 19 p.; S. van Tongeren te Amsterdam 10 p.; C. J. Poulis te Rotterdam 9 p.; A. Neijenhuis te Den Haag 6 p.

Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag

Dammen.

WEDSTRIJD-VRAAGSTUK No. 183

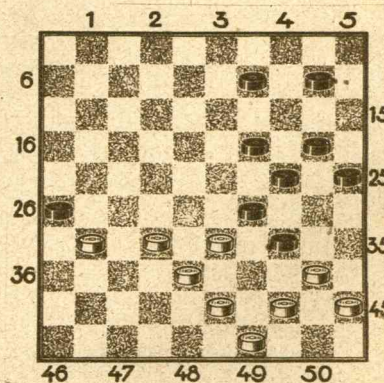
van J. v. d. Loo, Hillegom.

De diagramstand in cijfers behoort te zijn: Zwart 9 schijven op 9, 10, 19, 20, 24—26, 29 en 34. Wit 9 schijven op 31—33, 38, 40, 43—45 en 49. Wit speelt en wint!

Aan onze altijddurende wedstrijden kan iedereen ten allen tijde deelnemen door het uiterlijk binnen 12 dagen inzenden der oplossingen aan Geo v. Dam. Huize „Zonnestralen” te Baarn. Voor iedere goede oplossing wordt één punt toegekend. Meer dan 1 punt per probleem wordt echter niet gegeven. De volgende prijzen worden beschikbaar gesteld: A. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die achtereenvolgens vijftien problemen goed oplost. Hierbij is dus onderbreking niet toegestaan. B. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die in totaal vijftig vraagstukken goed heeft opgelost. In dit geval is onderbreking wel geoorloofd. Prijswinnen is dus thans wiskundig zeker voor ieder deelnemer(st)r.

OPLOSSING VAN PROBLEEM No. 180 van C. Kerkhof, Amsterdam.

De diagramstand in cijfers was: Zwart 7 schijven op 9, 10, 13, 14, 32, 34 en 39. Wit 8 schijven op 18, 23, 24, 28, 37, 41, 42 en 49. Wit speelt eenvoudig maar zeer vernuftig 49—43! (zw. 13 x 33), 37 x 28 (39 x 46), wit nu 28 x 30! 46 x 19 en 24 x 15 wint! Klein maar fijn!

VOOR DE JEUGD

Een nieuw jaar Een goed begin

Jongelui, door den Uitgever is besloten, van nu af, aan Oom Tom een heele pagina af te staan.

Wat zeg je nu daarvan?

Het doet ons genoegen, omdat wij daardoor in staat zijn, aan verschillende verlangens te gemoet te komen.

Als men zoo'n grooten familiekring heeft, is het erg moeilijk om het steeds iedereen naar den zin te maken. Als ik zeg, dat ik neven en nichten van zes, maar ook van zestien jaar en ouder heb, dan zal het jullie niet verwonderen, dat ik al heel wat verzoeken, klachten en zelfs standjes heb gekregen, waaraan ik niet heb kunnen voldoen wegens gebrek aan plaatsruimte.

Een van de meest geuite wenschen is wel die, om een pakkend vervolgvverhaal voor de oudere kinderen. En nu wij hiertoe in de gelegenheid zijn, hopen wij allereerst aan dezen wensch zoo spoedig mogelijk gevolg te geven. Het zal echter nog wel eenige weken duren eer wij iets geschiktst gevonden hebben, dus — nog even geduld!

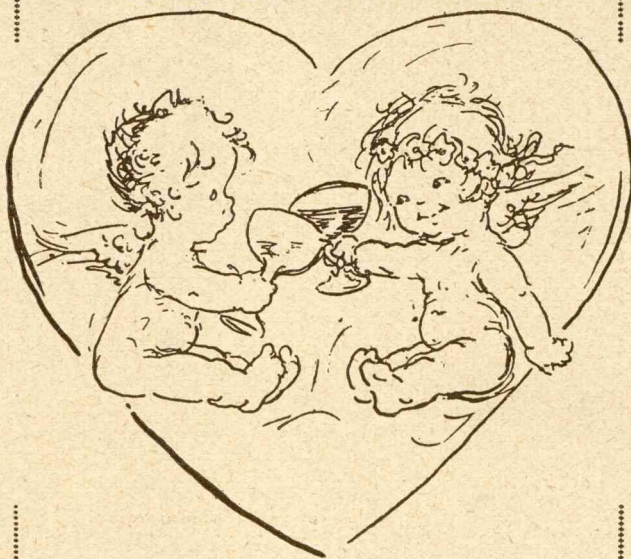
Verder is het ons plan om het aangename voor de jongere lezers af te wisselen met iets leerzaams voor de ouderen. Op welke wijze we dit zullen doen, moeten wij nog nagaan.

Het nieuwe jaar zet dus goed in. Wij hopen dan ook dat het streven van den Uitgever, om de jeugd genoeg te doen, beloond moge worden door een steeds grooteren kring van jeugdige lezers.

DUBBEL EN DWARS VERDIEND

HET was op een mooien, zonnigen winterdag, dat Bob's Moeder zei: „Bob, toe ga jij een beetje met kleine zus in den wagen rijden? Er is zoo'n heerlijk

BIJ DEN AANVANG VAN 1928

Aan heel mijn lieve kinderschaar,
Aan al mijn nichten en mijn-neven,
Wenscht Oom Tom, dat dit nieuwe jaar
Veel vreugde en geluk zal geven!

Leest ijverig onze jeugdlectuur,
Doet aan de raadsels dapper mede,
Dan stellen wij je op aen duur
Wel met een traaien prijs tevreden.

Je krijgt nu elke week voortaan
Een heele bladzij om te lezen!
Dat zal — daar kan ik van op aan —
Wel naar jullie genoeg wezen.

Dus nu — joechei! — met frisschen moed
Het nieuwe jaar dan ingetreden!
Doet steeds je plicht met bij gemoed,
Dat maakt gelukkig en tevreden.

zonneshijntje en het zal ons meisje zoo goed doen!"

Bob zou juist naar het schaatsenrijden gaan kijken, want Wim Bessels had pas een paar nieuwe schaatsen gekregen, en die zou hij nu voor het eerst gaan probeeren. Dus was Bob niet onmiddellijk gereed met zijn antwoord, toen Moeder hem dat verzoek deed; misschien was hij zelfs wel op het punt een vrij onaardig antwoord te geven, toen kleine

zus opeens uitnoodigend haar poezelig armpje naar hem uitstreckte. Dat kon hij toch niet weerstaan en gauw zei hij dus: „Ja, Moeder; zeker op en neer in het zonnetje, hè?"

„Juist, vent, en vooral niet stilstaan hoor! want dan vat kleine Mientje kou en zou ze ziek worden!"

En gewillig ging Bob dus met kleine Mien in den wagen rijden. Net toen hij den hoek omsloeg, kwam hij Wim, met nog een paar kameraden tegen.

„Hé, Bob! Gauw, kom meel!" schreeuwde Wim; „we gaan naar den vijver!"

„Nee, ik kan niet," was al wat Bob antwoordde en hij voelde, dat hij een kleur kreeg tot achter de ooren.

„Hij moet voor kindermid spelen!" plaagde een der andere jongens. „Nou, hij liever dan ik!"

Een oogenblik benijdde Wim toen die schaatsenrijders. Maar och, wat had hij er nu eigenlijk aan om er bij te staan! Hij had immers toch zelf geen schaatsen, dacht hij bij zich zelf. En toen ging hij weer met Mientje spelen: „Kiekeboe!" terwijl de kleine meid zich telkens verschool achter de gordijntjes van de kap van den kinderwagen, en dan weer van „Klap-er-eens-in-je-handjes!" en „Hoe groot wordt zus?" en al dergelijke spelletjes, die hij zijn Moeder zoo dikwijls hoorde doen en die altijd weer even zeer in den smaak vielen van Mientje, die het uitkraaide van de pret en zoo'n lekker rose gezichtje had, dat het nog veel mooier was om te zien, dan de heerlijkste ijsbaan!

Alle twee even blij kwamen ze toen weer thuis en Moeder kuste hen beiden en zei tegen haar jongen:

„Bob, de post is er geweest, die heeft een pakje voor je gebracht! Het ligt op tafel!"

Dadelijk maakte Bob de touwtjes los en wat denk je dat er uitkwam? ... Een paar nieuwe schaatsen!

„Hoera!" riep Bob. „Nou ga ik nog naar het ijs, hè, Moeder?"

„Goed mijn jongen! Dat had ik met Vader zoo afgesproken, dat hij je van uit Sneek, dat paar schaatsen zou zenden. Echte Friesche dus!"

„Prachtig zijn ze! Zulke mooie heeft Wim zeker niet," zei Bob. En zus moest de mooie, glimmende dingen ook bewonderen en toen ging het er van door!

Nu, de jongens waren wel een beetje jaloersch op dat Friesche product en Bob weerde zich dapper, want het is nog een heele toer, om daarop te kunnen rijden, als je eerst andere schaatsen gewoon bent geweest.

WAAROM DE BREM ZIJN GOUDGELE BLOEMEN KREEG

ER was eens een tijd dat de bremstruik nog geen bloemen droeg. Het was toen een lage groene heester, voorzien van smalle bladeren en lange scherpe naalden, die iedereen staken, die te dicht in zijn nabijheid kwamen. Het was een onaanzienlijke, onaangename plant, die door menschen en dieren werd gemeden.

„De bremstruik is afschuwelijk. Hij steekt je met zijn scherpe prikkels en verwondt je vleugels, kom niet te dicht bij hem," zeiden de vogels en insecten tot elkaar en bleven liefst zoo ver mogelijk bij hem vandaan.

„Het kan mij niets schelen," zei de brem. „Blijven jullie maar weg. Waar zijn vogels en insecten eigenlijk goed voor?"

Dat zei de brem wel, maar hij meende het niet; in zijn hart was hij boos, dat niemand hem bezoeken wilde en in zijn eenzaamheid haatte hij iedereen en werd hoe langer hoe stekeliger.

In dien tijd leefde er een prinses, die even schoon als lief was en zij beminde een prins, die ook haar liefhad. Maar deze prins was arm en de vader van de prinses wilde haar doen trouwen met een rijken prins, dien zij niet liefhad omdat hij hardvochtig voor zijn onderdanen was.

„Je zult nimmer trouwen met dien armoedzaai!" zei haar vader boos en hij sloot zijn dochter op boven in den toren van zijn kasteel. „Daar zal je blijven tot je er in toestemt met den rijken prins te trouwen."

Maar op een donkeren avond klom de arme prins langs een touw naar de hoge torenkamer en bevrijdde de prinses.

„Vlucht met mij naar de andere zijde van de wereld, waar uw vader ons niet vinden kan. Daar zullen wij trouwen en gelukkig zijn."

De prinses stemde toe en volgde haar prins. Doch dienzelfden avond klom de koning naar de hoge torenkamer om zijn dochter te bezoeken en toen hij haar niet vond, maar het touw uit het venster zag hangen, begreep hij dat zij gevlucht was en werd zeer boos. Hij riep zijn mannen te wapen, liet de paarden zadelen en rende met zijn ruitervende heen, om de vluchtelingen te zoeken. — De prins en de prinses waren helaas te voet en spoedig hoorden zij het geluid van galopperende paarden achter zich.

„Dat is mijn vader!" riep de prinses uit. „Hij zal je dooden en mij terugbrengen in mijn gevangenis. O, wat moeten wij doen? Waar kunnen wij ons verbergen?"

Op dit oogenblik bevonden zij zich in het midden van een groote vlakte, waar nergens een schuilplaats was en intusschen

Intusschen kwamen de paarden nader en kon men in het maanlicht reeds het geschitter van de harnassen der wapenknechten zien.

kwamen de paarden nader en kon men in het maanlicht reeds het geschitter van de harnassen der wapenknechten zien. Juist toen zij dachten dat zij verloren waren, hoorden zij een grove stem die zei: „Als je niet bang bent om geprikt te worden, zal ik je verbergen!"

Het was de bremstruik, die daar eenzaam stond en wiens oude hart vol medelijden was voor de vluchtelingen. De prinses was blij een schuilplaats te vinden, al was die vol stekels. Zij en de prins kropen onder de takken en de brem boog zich over hen heen, zoodat er niets van hen te zien was.

Het was juist op tijd! Nauwelijks zaten zij daar verborgen in het stekelige boschje of de koning en zijn mannen kwamen voorbijrijden. De paarden sprongen op zijde, toen zij de prikkels voelden en de koning noch zijn dienaren vermoedden, dat de vluchtelingen daaronder verborgen zaten. Zij reden voorbij zonder op te houden en toen zij mijlen ver gereden hadden, geloofden zij dat zij een verkeerden weg genomen hadden en keerden langs een andere route terug, zonder de vluchtelingen gevonden te hebben.

De prins en de prinses waren zeer dankbaar voor de hulp.

„Hoe kunnen wij je beloonen voor je hulp? Wat kunnen wij voor je doen?" vroeg de prinses.

„Niets! Niets! Ik heb geen belooning noodig," zei de bremstruik.

„Toch wil ik je iets geven," hernam de prinses en haar beurs te voorschijn halende, stortte zij al haar goud over den bremstruik heen. Toen vervolgden beiden hun weg naar de andere zijde van de wereld, waar zij trouwden en gelukkig leefden.

Toen echter de dag aanbrak en de oude brem zichzelf weer zien kon, kon hij zijn oogen niet gelooven. Het goud dat de prinses over hem had uitgestort, was tovergoud en dit was veranderd in heerlijk geurende bloemen van een goudgele kleur, die alle prikkels bedekten. Het sombere groene boschje leek nu een hoop glinsterend goud.

De brem was over die verandering zoo verheugd en trotsch, dat de helft van de stekeligheid in zijn hart wegstierf en hoewel hij nog wel een beetje prikkelbaar bleef, was hij lang zoo onaangenaam niet meer als te voren.

Van nu af bouwden de vogels hun nesten in zijn takken, de konijnen groeven hun holen in zijn nabijheid en de bijen en andere insecten zogen den heerlijksten honing uit zijn gouden bloemen.

EEN NOODLOTTIGE VERGISSING

Herman: „Wat scheelt er aan, Jan? Je ziet er niet best uit vandaag!"

Jan: „Dat wil ik wel gelooven. Ik stond midden in den nacht op, om een paar pillen in te nemen, en heb toen per ongeluk vier overhemdknoopjes ingeslikt!" OOM TOM.

DE ROODE KLIMROZEN

DOOR

OLIVER SANDYS

Geautoriseerde Vertaling

DARTMOOR.

Gedurende den tocht naar het eenzame, kleine huisje op de heide, was de anders steeds zoo opgewekte Virginia Mantel in een eenigszins sombere stemming geraakt. In Londen had ze naar de verlatenheid en stilte van de heide, waarover ze zooveel menschen had hooren spreken verlangd, doch op dit oogenblik gingen er geheel andere gedachten in haar om.

Het was een lange rit geweest om het doel van haar bestemming — een uit leem opgetrokken huisje, dat vier kamers bevatte en waarvan het voorste gedeelte als het ware geheel bedekt werd door kamperfoelie — te bereiken. Het lag op een heuvel en de woning was hun eenigen tijd in bruikleen afgestaan door een van de vrienden van haar zuster, Eileen.

En hoewel Virginia ten volle van het wondermooie uitzicht genoot, keek ze tegelijk uit op den tuin van een gevangenis, waarin de veroordeelden onder leiding van hun bewakers rondliepen.

In het begin had het jonge meisje uit volle borst gezongen, zooals gewoonlijk een weinig valsch, doch wanneer men die eigenaardige, eenigszins heesche stem hoorde, vergaf men het haar met het grootste genoegen. Toen ze echter die hooge, grijze muren ontdekte van dat sombere gebouw, hetwelk zich in een der mooiste gedeelten van Engeland bevond, had ze eensklaps opgehouden, en er was een verdrietige trek om de mooi gevormde, doch zwaar opgemaakte lippen verschenen.

Virginia was een jong meisje, dat rijkelijk door moeder Natuur bedeed was geworden en het was allerm minst noodig, dat zij de kunst te hulp riep. Dit nam evenwel niet weg, dat ze het toch nooit kon laten een overvloedig gebruik van poeder en rouge te maken, hetgeen tot resultaat had, dat ze haar schoonheid, indien dit mogelijk was, eer verminderde dan verhoogde.

De boer, die het wagentje reed, hief zijn zweep op en wees daarmede in de richting van de hooge, grauwe muren.

„Dat is de gevangenis, juffrouw,” gaf hij te kennen.

Het leek wel alsof er een klank van trots in zijn stem lag, toen hij deze woorden uitsprak.

„Ja, dat zie ik.” Hoewel Virginia zelf nimmer bemerkte of ze een halven toon te hoog of te laag zong, deed haar stem aan het zachte geluid van een viool-snaar denken. „Ik kijk er liever niet naar, want het is zooiets vreeselijks. Hoe wanhopig ongelukkig moeten die gevangenen zich voelen. Jaren en jaren in dat sombere gebouw opgesloten te zitten, terwijl de mooie, uitgestrekte heide hen aan alle kanten roept. Als menschen kwaad gedaan hebben en gestraft moeten worden, waarom worden ze dan liever niet een dag op de pijnbank gelegd waarmede het afgeloopen is, inplaats van jaren opgesloten te moeten zitten? Ik zou het afschuwelijk vinden hier altijd te moeten wonen en die stakkers voortdurend voor me te zien.”

De boer keek haar met groote, verbaasde oogen aan.

„Je raakt er aan gewend, juffie,” zei hij kortaf,

„want het is een heel gewoon gezicht, in Princetown bijna dagelijks geboeide gevangenen onder toezicht van bewakers door High Street te zien wandelen.”

Er voer een rilling door Virginia's leden.

„Ik vrees, dat ik er nooit aan gewend zou raken,” verklaarde ze op beslist toon. „En ik veronderstel, dat dit met de gevangenen evenmin het geval is. Kijk eens om je heen, hoe heerlijk mooi het hier is en dan. . . achter traliën in een cel te zitten. Ik denk, dat sommigen van hen wel eens ontsnappen, is het niet? Ik herinner me in de courant gelezen te hebben, dat er de vorige week nog een losbrak.”

De boer knikte.

„Ja, de vorige week,” bevestigde hij. „Als je er goed over denkt was het allemachtig stom van hem, omdat er beweerd wordt, dat hij al drie jaar gezeten had en nog maar een paar maanden te goed had. Ze zullen hem gauw genoeg te pakken krijgen, dat is vast en zeker. Hij zal er misschien zelf blij om zijn als hij gevonden wordt, want het is heusch niet zoo prettig zonder eten of drinken op de hei te moeten zwerven en aldoor in angst te zitten ontdekt te worden. Ze zullen hem misschien al lang op het spoor zijn.”

Bij de laatste woorden grinnikte hij. Volgens zijn

opvattingen was een gevangenis een uiterst nuttige instelling en menschen, die kwaad gedaan hadden, moesten flink gestraft worden.

Misschien had hij gelijk; Virginia voelde geen lust met hem te argumenteeren. Het eenige wat ze heel duidelijk wist, was dat het haar ontzettend verdrietig maakte, naar dat sombere gebouw te kijken. Het zien daarvan had reeds tot op zekere hoogte haar vakantie bedorven, vreesde ze.

De boer klapte weer met zijn zweep en wees in een bepaalde richting.

„Daar ligt de „Wrakke hut,” juffie.” Hij keek naar een eenzaam huisje, dat thans in het zicht kwam. „Is u van plan daar alléén te wonen?”

Virginia schudde haar hoofd.

„Morgen komen mijn moeder en zuster om er tien dagen uit te rusten en ik heb iemand besteld om het huisje vanavond schoon te maken. Het ziet er alleraardigst uit,” verklaarde ze. „Het doet aan een schoongeboend gezicht denken met een hoed op. Oh, ja, ik weet wel, dat het een rieten dak is, maar toch lijkt het uit de verte op een hoed en de raampjes hebben veel van kleine, vriendelijke oogjes. Je kunt hier wel stilhouden, want het is een geweldige klimpartij voor je paard wanneer je me tot vlak voor het huis brengt. Mijn koffertje is heusch niet zwaar. Ik geloof dat er al iemand in het huisje aan het werk is.”

De man hield stil en toen het jonge meisje uitgestapt was, overhandigde hij haar de bagage. Ze betaalde hem niet alleen met een klein bedrag aan geld, doch ze gaf hem een van haar liefste, innemendste glimlachjes, waarmede ze het hart van oud en jong wist te veroveren. Niettegenstaande de boer gedurende den tocht zoo nu en dan met een blik van wantrouwen in zijn oogen naar haar te hel gekleurde lippen en het waas van poeder op haar mooi gezichtje had gekeken, glimlachte hij vriendelijk terug. Hij had al dadelijk verondersteld, dat zij een actrice was en dit was de tweede maal in zijn leven, dat hij een dergelijk iemand ontmoet had. Aan de eerste had hij evenwel minder prettige herinneringen, want die had hem twintig jaar geleden zijn zilveren horloge en ketting afhandig gemaakt. Een feit, dat hij nooit meer had kunnen vergeten.

Virginia's oude opgewektheid was weer teruggekeerd toen zij de gevangenis achter zich had gelaten en voor het aardige huisje stond.

„Goedenmiddag,” zei de tot den boer en ze nam afscheid van hem, alsof hij een van haar beste vrienden was geweest. Virginia hield bijna van alle menschen, die ze ontmoette en ze ging altijd met hart en ziel in haar vriendschap, liefde en werk op. Het jonge meisje gaf niet om halve maatregelen: het was haar gewoonte met volle handen te geven, waar haar zuster Eileen zich zooveel mogelijk terughield. Deze beloofde meermalen, doch kwam haar belofte nooit na. Eileen was in alle opzichten het tegenovergestelde van haar zuster.

Wat het uiterlijk betreft, was dit allerm minst het geval. Ze waren beiden actrices, doch niet bepaald van den eersten rang, nog vrij onbekend, doch voortdurend hopende, dat zich eens een goede kans zou voordoen. Niettegenstaande Virginia bruin haar had en Eileen lichtblond, leken ze toch heel veel op elkaar. Slechts in de uitdrukking van haar oogen en in temperament verschilden ze hemelsbreed: Eileen was koud en bedaard en Virginia het tegendeel daarvan.

Eileen leek op Dora Mantel, de moeder van de jonge meisjes, en Virginia had het karakter van haar overleden vader geërfd.

Toen de boer het wagentje had omgewend, liep Virginia op het huisje toe, hetwelk ze kort daarop bereikte.

Ze klopte aan en een vrouw, die druk bezig was alles in orde te maken, opende de deur voor haar. Ze was dik en breed, en had wangen als bellefleuren. Ze was een echt type uit Devon.

Ze maakte een diepe buiging voor Virginia en ging terzijde staan om haar te laten passeeren.

Virginia glimlachte op haar gewone bekoorlijke wijze. „Mijn trein was iets te laat aan en het paard van den boer stond overal stil om het mooie uitzicht te bewonderen. Oh, heeft u al thee voor me gezet? Dat is buitengewoon vriendelijk, want ik verlangde er zoo naar.”

„Ja, juffrouw. En ik denk, dat ze u wel zal smaken.”

De vrouw volgde haar naar binnen.

„Ik kreeg vanmorgen pas een brief van mijnheer Spencer, waarin hij me vroeg alles schoon te willen maken,” ging de goede ziel voort. „Ik had die boodschap gisteren eigenlijk al moeten ontvangen, maar de juffrouw die de post rondbrengt, had haar enkel verzwikt, zoodat alle brieven een dag te laat aankwamen. De bedden hebben den heelen dag gelucht en

kunnen straks opgemaakt worden. Mijnheer Spencer zei, dat u met zijn drieën zou komen.”

Virginia knikte bevestigend.

„Mijn moeder en zuster komen morgen. Ze hebben mij maar vast vooruit gestuurd om te zien of alles in gereedheid was gebracht. Het ziet er werkelijk keurig uit: u heeft zoo hard gewerkt, dat ik zoo goed als niets meer hoef te doen. Mijn zuster was een paar weken geleden ziek en toen zei de dokter, dat verandering van lucht haar weer op verhaal zou brengen, en daarom stelde mijnheer Spencer, die een goede vriend van ons is voor, een paar dagen hier te komen logeeren. Wat een schattig kamertje is dit!”

Ze meende werkelijk wat ze zei, want niettegenstaande Virginia allerm minst een soberen indruk verwekte, was ze toch heel eenvoudig. Diep in haar hart was ze er van overtuigd, dat ze reeds meer dan tevreden zou zijn, wanneer zij een dergelijk huisje bezat, mits ze dit met iemand kon deelen van wie ze hield.

Ze gaf niets om een luxueuse omgeving, ofschoon mannen, die haar slechts oppervlakkig beoordeelden, iets heel anders van haar verwacht hadden. Ze hadden het volkomen mis: Eileen, haar zuster, was de weeldepop, doch Virginia niet.

„Het is een gezellige kamer,” gaf de vrouw toe, „maar het is eigenlijk geen huis voor dames. Mijnheer Spencer logeert hier alleen als hij komt visschen.”

Ze verliet het vertrek en kwam even later terug met een blad, waarop een pot met thee en kopjes stonden. Daarna ging ze achter Virginia's stoel staan.

„Wilt u wel eens gauw gaan zitten en een kopje thee drinken?” bromde het jonge meisje. „U zult wel doodmoe zijn na het harde werken. U verwacht gauw een kindje, is het niet?” vroeg ze vriendelijk. „Is het wel goed, dat u nu zoo geschrobd en geboend heeft?”

De oudere vrouw stelde haar dadelijk gerust. Het was uitstekend voor haar hard te werken, verklaarde ze kalm, en bovendien verwachtte ze het kindje eerst over twee of drie weken. Ze zou het echter heel prettig vinden als ze weg mocht gaan, nadat ze den theeboel had omgewasschen, omdat ze een wandeling van twee mijlen voor den boeg had en graag vóór donker thuis wilde zijn.

„U moet dadelijk weggaan,” gaf Virginia te kennen, „ik zal die paar kopjes wel schoonmaken. Ik moet iets om handen hebben, anders voel ik me niet gelukkig en ik heb binnen tien minuten mijn koffertje uitgepakt. Als u me alleen maar even wilt wijzen waar alles staat, dan is het al lang goed.”

Binnen vijf minuten was ze er van op de hoogte. Er viel trouwens weinig te onthouden, want het huisje was zoo klein, dat alles voor de hand lag. Het bevatte twee slaapkamers, een zitkamer en een keuken, benevens de noodige kasten.

Heerlijk eenvoudig en zoo schoon, dat men van den grond had kunnen eten.

„Als die gevangenis niet zoo dicht in de buurt was, zou ik hier mijn heele leven willen wonen,” zei ze peinzend. „Oh, denkt u nu alsjeblijft niet dat ik bang ben; heelemaal niet. De gedachte is echter zoo treurig, dat er zooveel stumpers achter die grauwe muren zitten te zuchten. Ik maak me heusch ook niet angstig over dien ontsnapt gevangene, want hij is maar een arme, opgejaagde man en geen wild beest.”

„Ze lijken anders heel veel op wilde beesten, als ze op de hielen worden gezeten,” verzekerde de werkvrouw. „En daarom zijn ze zoo gevaarlijk. U zult toch zeker wel goed sluiten?”

„Als ik naar bed ga, natuurlijk,” zei Virginia. „Er wordt van me verwacht, dat ik dat in Londen ook altijd doe. Daar hebben we een flat op de eerste étage, doch negen van de tien keer moet een politieagent me uit bed halen. . . Ik bedoel, dat hij aanbelt en vertelt, dat het raam niet gesloten is of de hemel moge weten, wat ik nog meer vergeten heb. Het is heel moeilijk om al die dingen te denken, wanneer je nooit de beteekenis van het woord angst hebt begrepen.”

„Ik denk toch wel dat u bang zou zijn, wanneer u ineens tegenover hem kwam te staan,” merkte de dikke, ronde vrouw op. „En er wordt beweerd, dat hij zich ergens in de buurt van dit huisje moet ophouden. Een ontsnapte gevangene staat natuurlijk voor niets om zijn vrijheid te kunnen verdedigen. Ik vind het allesbehalve prettig, u hier alleen te moeten achterlaten.”

„Tobt u daarover alsjeblijft niet,” verzekerde Virginia haar. „Ik ben op het oogenblik vreeselijk slaperig; dat zal wel door de sterke lucht komen en ik denk, dat ik geen vijf minuten op bed hoef te liggen om in te dutten. Ik slaap altijd aan één stuk door en ik heb kans, dat de zon al hoog aan den hemel staat, als ik weer wakker word.” Ze deed de tusschendeur open en draaide aan het slot. „Moet ik die ook sluiten?” vroeg ze.

„Het zou zeer zeker veiliger zijn,” oordeelde de dikke vrouw.

„Uitstekend, dan zal ik het doen, als ik eens rondgeken heb. Ik wil eerst het tuintje bewonderen.” Ze liep naast de werkster over het smalle grintpad, en leunde tegen het hekje. „Ik dank u wel voor uw moeite,” zei ze vriendelijk. „Het huisje ziet er keurig uit en ik ben er van overtuigd, dat mijn moeder en zuster er verrukt over zullen zijn. Als ik alleen dat sombere gebouw daar in de verte maar kon vergeten.”

Bij de laatste woorden keek ze in de richting van de gevangenis.

De dikke werkvrouw was zeker al een kwartier vertrokken, toen het jonge meisje nog steeds tegen het hekje geleund stond en aan den ontsnappen gevangene dacht, die nu zonder twijfel als een wild beest werd opgejaagd. Een onbeschrijfelijk gevoel van medelijden kwam over haar en onwillekeurig mompelde ze: „Arme stakker. Wanneer je geen moord of iets wat even slecht is op je geweten hebt, hoop ik van harte dat het je gelukken moge te ontkomen.”

DE ZUSTERS.

De tuin van de „Wrakke Hut” was eigenlijk niets meer dan een woest stukje heidegrond, waarop alle mogelijke wilde bloemen in overweldigende kleurenpracht bloeiden. Virginia begon er eenige te plukken om ze in een vaas te zetten, redde een hommeltje, die op zijn rug was gevallen en zette het diertje op een rozenblad, zoodat het op verhaal kon komen en even later weg zou kunnen vliegen.

Daarna begaf ze zich naar de achterzijde van het huis, waar ze niet ver vandaan een koestal ontdekte waarin een two-seater stond, die door Billy Spencer tot hun beschikking was gesteld.

Het jonge meisje bekeek den wagen en zette den motor aan. Niettegenstaande de auto een allesbehalve fraaien indruk maakte, scheen de machine toch best te werken. Ze vroeg zich af wat Eileen en haar moeder wel niet zouden zeggen, wanneer ze hen den volgenden morgen met den two-seater kwam afhalen.

Eileen was zulk een verwend luxe-kind. Ze had zich het kleine huisje op de hei als een beeldige bungalow voorgesteld en verwachtte zonder twijfel dat Billy de eigenaar van een Rolls-Royce was. Ze scheen dit de natuurlijkste zaak van de wereld te vinden, hetgeen zij toetste aan het feit, dat hij haar bij alle mogelijke gelegenheden met de duurste geschenken, welke hij eigenlijk niet bekostigen kon, overlaadde.

Virginia was erg op Billy gesteld. Hij was een van de aardigste jonge mannen, die tot Eileen's vrienden behoorden, vond ze. Waar Virginia en Eileen zich vertoonden, vormde zich altijd een kring van bewonderaars om hen heen: ze waren een groote attractie voor mannen. Of liever gezegd, Virginia scheen de meeste aantrekkingskracht te hebben door haar prachtige huidtint en geestige, rake antwoorden, doch Eileen wist hen altijd in haar netten te verstriken.

Virginia wierp de fuik uit, maar ze dacht er nimmer over deze dicht te trekken. Het was haar gewoonte te glimlachen en haar slachtoffers vrijuit te laten gaan; Eileen kon evenwel als „la belle dame sans merci” beschouwd worden.

Ze had de mannen als het ware levend gevild, voordat ze hen wegzond, omdat ze haar verveelden en als ze duidelijk te kennen gaven, dat ze wanhopig van verdriet waren, keek ze hen met haar groote, onschuldige oogen, waarin toch een wereld van wijsheid lag, vragend en verschrikt aan.

Virginia had haar jongere zuster nooit goed begrepen en indien dit wel het geval was geweest, zou ze vermoedelijk niet zooveel van haar hebben gehouden als ze thans deed. Eileen scheen nu eenmaal onder alle omstandigheden genegenheid en liefde te kunnen opwekken, zonder dat ze dergelijke gevoelens verdiende. Virginia verzorgde haar alsof ze een prinses was; haar „kleine zus” was eenvoudig haar oogappel.

Daarom was ze ook met een kaartje derde klasse naar Londen gespoord, om alles voor haar in gereedheid te brengen. Het sprak vanzelf, dat Eileen en haar moeder eerste klasse zouden reizen. Eileen zou er wel voor zorgen, dat Billy de kaartjes kocht; dat kon men gerust aan haar overlaten. En ze zou een schitterende lunch in den trein hebben met champagne, bloemen, geïllustreerde bladen, etc. Haar mooie tasch van krokodillenleer (een geschenk van een man, die spoorloos uit haar leven verdwenen was) zou naast haar op de bank staan en haar kistje met juweelen hield ze natuurlijk op haar schoot. Virginia kreeg altijd neiging om te lachen, wanneer ze haar eigen kostbaarheden met die van haar zuster vergeleek.

Eileens sieraden waren allemaal echt en Virginia

kon soms niet nalaten deze in gedachten te beschouwen als de vele scalpen, welke een hoofdman van een wilden volksstam aan den gordel om zijn middel draagt.

De sieraden, welke Virginia haar eigendom kon noemen, waren slechts namaak. Een Ciro-parelsnoer was het kostbaarste stuk dat zij had, doch haar zuster droeg groote, echte paarden in haar ooren.

Wanneer ze toevallig iets moois in haar bezit kreeg, dan duurde het gewoonlijk niet lang of ze gaf het aan Eileen, die nimmer iets scheen te verliezen. Ze wierp een blik op haar armbandhorloge: het was nog geen zes uur, dus ze had nog een zee van tijd voordat ze aan het avondeten hoefde te denken. Ze begon den kleinen two-seater wat op te poetsen en terwijl ze werkte, floot ze het hoogste lied uit.

„Ziezo, nu zie je er keurig en fatsoenlijk uit,” mompelde ze, terwijl ze den wagen met goedkeurende blikken bekeek. „Als ik nu morgen met je naar het station rijdt, hoef ik me allermintst over je te schamen.”

Daarna sloot ze het schuurtje achter zich dicht en ging het huisje weer binnen. Er was klaarblijkelijk maar een enkele vaas aanwezig en deze stond vol kamperfoelie. Ze haalde dus een paar glazen voor den dag en rangschikte hierin de overige bloemen.

Ze bracht deze in de kamer, welke haar moeder en Eileen zouden deelen. Daarna begon ze haar koffertje uit te pakken: er kwam een keurige zijden pyjama te voorschijn, waarop gouden vlinders geborduurd waren en welke het jonge meisje zelf had gemaakt, eenige stukken ondergoed, die ze in een der laden deed, welke door Billy in beslag waren genomen. Boven op het kastje pronkte een portret van Eileen. Ze hing twee japonnen op en rangschikte haar toilet-artikelen.

Waar Eileen altijd met haar juweelenkistje en een geweldigen voorraad kleeren reisde, was Virginia steeds vergezeld van een zekere hoeveelheid poeder, en verschillende soorten creams en zalfjes, die nu eenmaal bij haar beroep hoorden. En ze maakte er ook zeer zeker een overvloedig gebruik van. Daar stond een potje dag-cream en een voor den nacht: de laatste soort werd nimmer door haar gebruikt, doch hiermede wist haar zuster wel raad. Verder drie doosjes rouge, tangee, sunburn en brunette. Als Virginia in een opgewonden stemming verkeerde, legde ze van de drie soorten tegelijk een weinig op.

En ten slotte kwam er uit haar koffer een groot portret in lijst van Harry Frean te voorschijn.

De lijst had haar vier pond gekost en om dit bedrag bijeen te krijgen had ze zich weken en weken kleine luxe-dingen moeten ontzeggen, maar dit kwam er minder op aan: een gouden lijst was niet eens te mooi voor hem geweest. Ze hield de fotografie in haar handen en er verscheen een teedere uitdrukking in haar oogen, terwijl ze naar dat knappe, zelfbewuste gezicht keek. Hij behoorde tot die mannen, welke gewend zijn succes bij de vrouwen te hebben en er lag een wreede, zinnelijke trek om den vollen mond. Virginia zag dit evenwel niet, daar dit het gezicht was van den eenigen man, van wien ze tot nu toe in haar leven gehouden had.

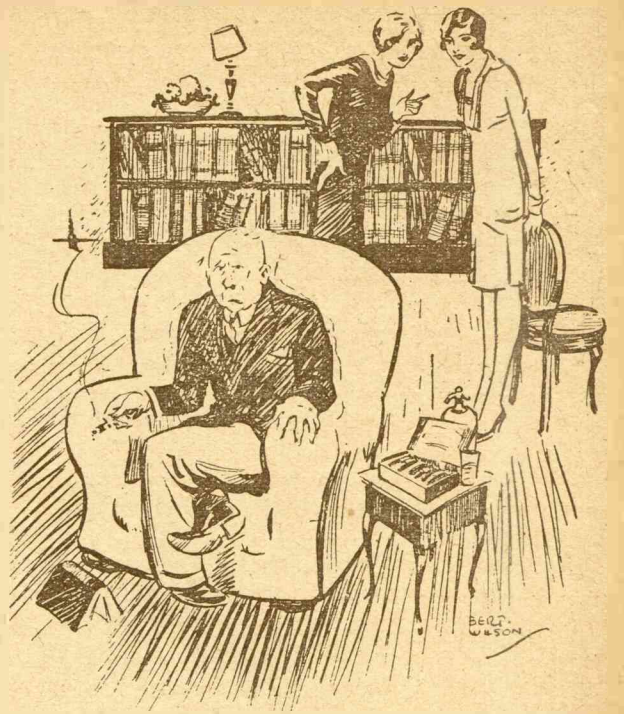
Hij was een bekend tooneel-fotograaf en het jonge meisje had hem het eerst ontmoet, toen er eenige opnamen van haar moesten worden gedaan voor een groot tijdschrift. Hij had haar reeds bij de eerste kennismaking te lunchen genoodigd en haar naar huis gebracht, waar ze hem aan haar moeder en zuster voorstelde.

Zooals gewoonlijk had ze verwacht, dat Eileen hem onmiddellijk als haar speciaal eigendom zou beschouwen en dat hij maar al te graag naar haar zou overlopen, en ze had zich dooddelijk ongerust gemaakt. Het was dien middag dan ook duidelijk merkbaar, dat hij lang niet onvatbaar was voor Eileen's schoonheid, doch hoe het kwam had Virginia nimmer kunnen begrijpen, doch haar mooie zuster en Harry schenen zich na die ontmoeting totaal niet meer voor elkander te interesseeren. De mogelijkheid was niet uitgesloten, dat er een scherpe woordenwisseling had plaats gevonden; dit was echter iets wat Eileen nimmer vertelde.

Na dien tijd liet Virginia haar vele andere vrienden eenvoudig links liggen en dacht aan niets en niemand anders dan Harry Frean.

Ze was reeds dadelijk tot over haar ooren verliefd op hem geworden en hij had maar al te gauw bemerkt dat het jonge meisje, indien hij het wilde, als was in zijn handen zou zijn. Ze had hem echter in drie weken niet gezien, daar Eileen ziek was geworden en Virginia zoo goed als geen oogenblik van haar bed was geweken. Harry, die uiterst bang voor besmetting was geweest, aangezien Eileen mazelen had, had het niet noodig geoordeeld dikwijls te komen informeren.

Maar hij stuurde haar een portret van zichzelf, en zooals reeds gezegd had het jonge meisje een bedrag van vier pond besteed om er een mooie lijst omheen te

Vrouw (tot haar vriendin): „Wat brengt een sigaar toch een heerlijk tevreden stemming over een man! George heeft geen woord meer gezegd, sinds hij de eerste sigaar heeft opgestoken uit het kistje, dat ik voor hem gekocht heb!”

koopen. Ze plaatste de foto op een kleine tafel naast haar bed en nam toen een gekleurde plaat op, die onder in haar koffer lag. Het was een afbeelding van haar en Eileen in tooneelkostuum. Ze waren precies hetzelfde gekleed en droegen witte pruiken, terwijl haar roode tulen japonnen versierd waren met guirlandes van klimrozen.

Daarna keek ze weer naar Frean's portret en nam een vuurroode roos uit een glas.

„Die is voor jou,” zei ze zacht, terwijl ze de bloem naast het portret legde en eensklaps verscheen er een zachte bloes op haar wangen, waardoor ze de tint van de mooie roos kregen. Frean had nog geen gelegenheid gehad, deze te plukken en er was een wachttijd ontstaan tusschen de periode van Eileens ziekte en volkomen herstel. Wanneer ze weer naar Londen terugkeerde, dan...

Terwijl het jonge meisje nog steeds naar het portret keek, haalde ze heel diep adem. Ze wist niet, hoe het kwam, doch soms leek het haar toe, alsof hij heel dicht bij haar was zooals een minnaar of een echtgenoot kan zijn. Toen schudde zij zich eensklaps uit haar gepeins wakker en kwam even daarna tot de ontdekking, dat ze een gezonden eetlust had. Ze diende in elk geval iets te gebruiken, voordat ze naar bed ging.

Ze zette Frean's portret weer op de oude plaats terug en knikte tegen hem.

„Als jij hier was, mijn allerliefste,” fluisterde ze, „dan zou ik heusch geen avondeten noodig hebben.”

HET TOEVLUCHTSOORD.

Virginia kookte een ei, zette koffie en maakte eenige sneetjes brood klaar. Toen ze een en ander gebruikt had, nam ze in een diepen leunstoel plaats en begon te lezen.

Het verhaal boeide haar evenwel allermintst en voortdurend waren haar gedachten elders. Ze zat zich af te vragen, wat haar moeder en Eileen op het oogenblik in Londen zouden doen. Naar alle waarschijnlijkheid dineerde mevrouw Mantel dien dag met Kolonel Anderson, want evenals haar knappe dochters bezat ze een groote aantrekkingskracht voor het sterke geslacht. Kolonel Anderson was een oude vlam van haar, die zooveel mogelijk in haar nabijheid bleef.

Eileen zou zonder twijfel met Billy Spencer thuis zijn. De jonge man was zoo verliefd op haar, dat hij met het grootste genoegen van de wereld de besmetting van de mazelen had overgenomen, om haar gezelschap te kunnen houden.

En Harry Frean... wat zou hij doen? Ze had er geen flauw vermoeden van, want hij sprak zoo goed als nooit met haar over zijn privé aangelegenheden. Hij kende ettelijke vrouwen uit den goeden stand, beroemde schoonheden, die bij hem kwamen om zich door hem te laten fotografeeren, doch bleven om te flirten.

Virginia kon die gedachte haast niet verdragen; ze hield zooveel van hem, dat het haar pijn deed te moeten bedenken, dat hij zich in ander gezelschap dan het hare bevond. Hoe konden die meisjes en vrouwen hem echter weerstaan, wanneer hij hen met zijn verleidelijken glimlach aanzag?

(Wordt vervolgd).

De betooverde Vingerhoed.

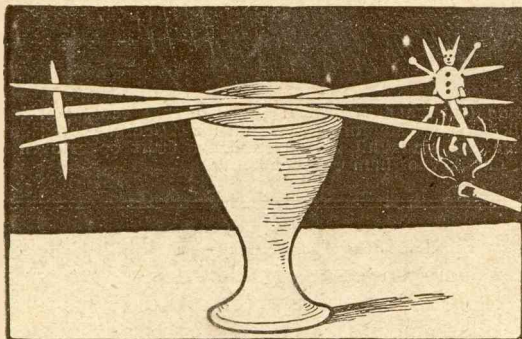
Men neemt een vingerhoed en vult dien tot den rand toe met benzine. Vervolgens bedekt men hem met een rond stuk filtreer- of vloeipapier, dat over den rand moet uitsteken; men drukt het papier er goed tegen aan en keert den vingerhoed om. De benzine wordt door het filtreerpapier opgezogen en is vrij spoedig verdampt. De ruimte in den vingerhoed is nu dus luchtledig. Men keert het papier om en ziet: de vingerhoed blijft eraan hangen en valt niet naar beneden. Dit vindt zijn oorzaak in den groteren druk van de omringende lucht.

De betooverde Vingerhoed.

De helsche Machine.

Neem een eierdopje en een paar tandenstokers en plaats ze zooals op de afbeelding is aangegeven. Maak nu van kurk of brood een poppetje en zet dat op het middelste

De helsche Machine.

houtje. Steek nu één der uiteinden van de machine aan en ... gij zult het poppetje met een vaartje van nul komma zooveel, naar het illustre voorbeeld van den goeden, ouden Van Speyk, de lucht zien invliegen.

Voor alle Zekerheid....

Lodewijk XIV, de Zonnekoning, praatte gaarne over zijn macht en invloed. Toen hij het eens op een goeden dag met een zijner hovelingen, den graaf De Guiche, over dat onderwerp had, vond deze het noodig op te merken, dat zelfs des konings macht toch grenzen had.

De koning, ontstemd over die tegenspraak, zei boos: „Graaf, als ik u gebod in zee te springen, zoudt gij dat bevel eenvoudig hebben te gehoorzamen!”

De graaf De Guiche antwoordde niet. Hij draaide zich om en wilde de kamer uitgaan.

„Wat gaat u doen?” riep de koning hem na.

„Leeren zwemmen, Uwe Majesteit,” antwoordde De Guiche, die liever het zekere voor het onzekere koos.

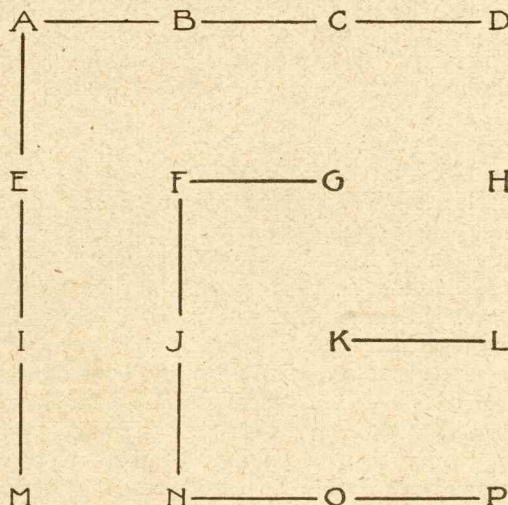
Beschilde Kaarsen.

Wil men gewone witte waskaarsen van een aardige versiering voorzien, dan gaat men op de volgende wijze te werk. Men knipt uit een geïllustreerd tijdschrift (lieft met gekleurde afbeeldingen) de kleine prentjes en legt ze even in brandspiritus, totdat ze goed doorweekt zijn. Daarna drukt men ze stevig tegen de kaarsen en steekt den brandspiritus aan. Deze verbrandt; het papier echter niet. Nu wacht men een paar minuten en haalt dan de papertjes van de kaars af. De prentjes zijn nu duidelijk zichtbaar.

GEZELLIG TIJDVERDRIJF

Puzzle.

Er bestaat een Chineesch spelletje, hetwelk als volgt wordt gespeeld, meestal door meisjes. Het eene meisje schrijft zestien letters op een lei, in vier rijen, zooals hier-

boven aangegeven, en na de letters A en B door een rechte lijn met elkander te hebben verbonden, geeft zij de lei aan de andere speelster, die E met A verbindt. Wanneer het eerste meisje nu E met F verbond, zou het andere B met F verbinden en één vierkantje maken, waardoor zij het recht zou hebben, andermaal te spelen. Doch zij hebben beiden zoo uitmuntend gespeeld, dat geen van beiden nog een vierkantje heeft kunnen maken, ofschoon ieder zesmaal gespeeld heeft. Het spel heeft thans echter een kritiek punt bereikt: een van beiden moet winnen, want gelijk spel bestaat hierbij niet. „Wanneer zij, wier beurt het nu is, M verbindt met N, kan haar tegenstandster in éénmaal vier vierkantjes maken, en daar zij dan terstond het recht zou hebben om andermaal te spelen zou zij H met L verbinden, waardoor zij alles zou winnen. Welk spel zoudt ge nu aanraden en hoeveel vierkantjes zullen daardoor gewonnen worden tegenover het best mogelijke spel van de andere speelster? Denk er aan, dat, wanneer een speelster een vierkantje maakt, zij terstond daarop weer speelt. Veronderstel b.v. dat iemand een lijn trekt van D naar H en de andere speelster van H naar L, dan zal, onverschillig welke lijn de eerste speelster vervolgens trekt, de tweede alle negen vierkantjes maken zonder te stoppen. Het is een spel dat heel wat handigheid vereischt. Doch in het spel op bovenstaande teekening moet ge nu eens aangeven hoe, zooals de stand thans is, het best gespeeld kan worden

en hoeveel vierkantjes daardoor stellig gemaakt kunnen worden..

OPLOSSING.

te maken hetwelk de eerste speelster nog vijf hokjes verschaft. door G met K te verbinden en is dan genoodzaakt een spel vierkantjes te maken. De andere maakt nu twee vierkantjes naar L, en zal dan L met H verbinden in plaats van nog twee tjes maken door een lijn te trekken van K naar O en van P speelster dan J met K verbindt, zal de eerste twee vierkan- beginnen met een lijn van G naar H. Wanneer de tweede De eerste speelster kon zeven vierkantjes maken door te

Een Goocheltoertje.

Hier volgt een eenvoudig goocheltoertje, dat men heel gemakkelijk binnenskamers kan uitvoeren. Zooals men zal zien, zit de „clou” ervan in het verschil in luchtdruk.

Men houdt de vingers van de rechterhand aaneengesloten en de palm van de hand naar beneden. Met de linkerhand brengt men een stuk papier tamelijk dicht onder de rechterhand. Nu blaast men door de nauwe spleet, gevormd door de aaneengesloten wijs- en middelvinger van de rechterhand. Hoewel men zou verwachten, dat het papier nu wordt weggeblazen, ziet men het naar de hand toekomen en er tegen aan blijven hangen, alsof de luchtstroom het aantrekt in plaats van afstoot.

Wat is hiervan nu de oorzaak? Het is heel eenvoudig. De lucht, die tusschen de vingers door wordt geblazen, stroomt tusschen het papier en de handpalm weg. Hier ontstaat dus een complex van verdunde lucht, daar er niet onmiddellijk nieuwe lucht kan toestroomen, omdat de ontsnappende lucht die min of meer tegenhoudt.

De druk van de lucht onder het papier is dus groter dan die boven het papier en daardoor wordt het omhoog geduwd naar de hand.

Men kan bij dit toertje ook tusschen middel- en ringvinger blazen, dit gelukt bij sommige handen beter.

Kunt U dat?

Buk in een hoek van minder dan 45°, houd het hoofd omlaag tegen den muur en de handen op den rug. Ge zult nu zonder hulp onmogelijk kunnen opstaan.

Houd een stuk glas onder water en knip het met een schaar, zonder dat het barst of breekt.

Wie ziet de vijf gezichten, die in deze teekening zijn verborgen?

PANDOEREN.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustr. 112^{II}, A'dam (Zuid). Alle mededeelingen, deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

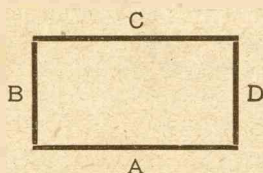
CORRESPONDENTIE.

H. A. v. V. te Schiedam. Een zeskaart gaat boven een vijfkaart. Wanneer iemand pandoer speelt met 120, zijnde een vijfkaart met stuk, dan kan een tegenspeler dien roem met een zeskaart afkeuren, maar hij kan niet hooger annoneeren dan 120 boven pandoer. Speelt men pandoer met 20 en is die roem stuk, dan kan een tegenspeler dien roem niet afkeuren. Uitsluitend bij puntenspel mag de maat van den speler „stuk” doen gelden. Anders niet.

Uiteenzetting der verschillende spelen genoeemd in Art. 16 van het reglement.

(Vervolg)

Het nu volgende voorbeeld zal zijn 200 punten met een vijfkaart van een Heer, dat gewonnen werd. Uit den aard der zaak zullen dergelijke spelen weinig verloren worden, omdat de troef meestal nogal gunstig verdeeld is, de maat een slag voor het Aas krijgt en er dus maar 2 slagen te verliezen zijn. Gegeven was het volgende:

A

Harten 7, Boer.
Ruiten Aas.
Schoppen 9, 10, Boer,
Vrouw, Heer.

C

Harten 9.
Ruiten 10.
Klaveren 7, 8, 9.
Schoppen 7, 8, Aas.

Kijkkkaart: Ruiten 8.

A zat op de voorhand en kondigde 200 aan om, zoo nodig, pandoer met 120 te wagen. Door de overige spelers werd gepast. A mocht dus spelen en annoneerde vijfkaart met stuk. Schoppen troef met Harten Aas. De kijkkkaart bleef liggen.

Als volgt werd het spel afgespeeld.

1e Slag A S. B., B R. 7, C S. 7, D R. 9. (De slag was voor A.)
2e „ A S. 9, B H. 6, C S. 8, D R. B. (De slag was voor A.)
3e „ A S. V. Roemt stuk. Goed gespeeld. Nu er nog een troef bij een der tegenspelers zit, moest die er uitgehaald worden. B R. V., C S. A., D K. 10. (De slag was voor C.)
4e „ C K. 7, D K. B., A S. 10. Waarom A hier troef speelde, was ons niet erg duidelijk. Het was een slag van 1 punt en de maat zat aan de achterhand B K. H. (De slag was aan A.)

B

Harten 6, 10, Aas.
Ruiten 7, Vrouw, Heer.
Klaveren Vrouw, Heer.

D

Harten 8, Vrouw, Heer.
Ruiten 9, Boer.
Klaveren 10, Boer, Aas.

5e „ A R. A., B R. H., C R. 10, D K. A. (De slag was aan A.)
6e „ A H. 7, B. H. A., C H. 9, D. H. 8. (Deslag was aan B.)
7e „ B H. 10, fout. K V. was immers een vrije kaart. Maar dit was B ontgaan. C K. 8, D H. V., A S. H. gedwongen! (De slag was voor A.)
8e „ A H. B., B K. V., C K. 9, D H. H. (De slag was aan D.)

Er was gespeeld 200 met 120 roem. A en B moesten dus 80 punten maken om te winnen, terwijl de tegenspeler 67 punten noodig hadden. C en D hadden evenwel maar 36 punten. A en B hadden dus gewonnen.

PROBLEEM No. 138.

Misère ouverte impériale (praatje).

A

Harten 6, 7, Boer
Ruiten 7, 9.
Klaveren 7.
Schoppen 7, 9.

B

Harten 8.
Ruiten Vrouw, Heer.
Klaveren 8, 9, 10, Boer.
Schoppen 10.

C

Harten Aas.
Ruiten Boer.
Klaveren Vrouw, Heer, Aas.
Schoppen 8, Boer, Heer,

D

Harten 9, 10, Vrouw, Heer.
Ruiten 8, 10, Aas.
Schoppen Aas.

Troef: Klaveren Kijkkkaart: Schoppen Vrouw.

A speelt Klaveren 7 en?
Oplossingen kunnen binnen 4 weken ingezonden worden aan het adres van den redacteur dezer rubriek.